

**Архиепископ Виталије (Устинов)
првојерарх Руске Заграничне Цркве**

ЕКУМЕНИЗАМ

**КРАТКА ХРОНОЛОГИЈА
ОТПАДНИШТВА**

Срђан Новаковић

**Архиепископ
ВИТАЛИЈЕ ЕКУМЕНИЗАМ**

*Реферат Његовог Преосвештенства Виталија, Архиепископа
Монреалског и Канадског, прочитан на Архијерејском Сабору у
Махопаки (САД) 1967. године.*

I ЕКУМЕНИЗАМ

1. Култ тела

Екуменски покрет, који сада видимо у његовој завршној форми са својим главним штабом „Светским саветом цркава“ и разрађеној мрежи организација, развијао се постепено, по етапама.

У првој половини прошлог столећа појавили су се његови први претходници: 1844. године у Лондону извесни Џорџ Вилијамс основао је УМСА (*Хришћанско удружење за младе мушкарце*), које је на дан прославе педесетогодишњице постојања 1894. године имало организације по целом свету. Године 1952. бројало је 10.000 одељења са четири милиона чланова. Оснивач овог удружења награђен је од Краљице Викторије витешким орденом.

Једанаест година после оснивања УМСА у Енглеској организована су још два женска друштва. На југу Енглеске, нека госпођица Ема Робертс створила је кружок са циљем молитвеног уједињења, а у Лондону госпођа Кинерд је основала добротворно друштво за помоћ младим женама. Године 1897. та два друштва слила су се у једно, добивши већ свима познато име УВСА (Young Women Christian Association – *Хришћанско удружење за младе жене*).

Мада ни УМСА, ни УВСА нису имали неку догму, они су својом распрострањеном, магловитом, већ

полухришћанском идеологијом стварали кадрове, који су постајали носиоци погледа на свет чисто хуманистичког карактера, са вером у органску доброту људске бити у духу учења Жан Жака Русоа и Толстоја. То је био поглед на свет у којем није било места, наравно ни помисли, за првородни грех и изузетну спасоносну улогу цркве Христове. Да би постигли такве резултате примењивана је посебна тактика, која је деловала у два правца – с једне стране истицали су потребу да се развије тело под маском очувања здравља, одржавања хигијене, чиме се створио култ тела. С друге стране, душу су васпитавали у строгим оквирима емоционалности, душевности и лакомисленог односа према греху, лакомисленом иронијом према истини хришћанских догми, одобравајући савремени начин доброчинства, као делење земаљског блага, али не у име Христа. Према благочестивим, црквеним хришћанима у те две организације развијали су однос снисходљиво-покровитељски, као што се односи према доброј али глупој и неразумној деци.

На тај начин неколико покољења било је васпитано у псеудо-хришћанском духу.

Године 1910. први пут на Светској мисионарској конференцији у Единбургу (Шкотска) употребљен је појам екуменизма у његовом савременом значењу. За време конференције основано је друштво под именом *Светски хришћански савет живота и рада*, које се састало 1925. године у Стокхолму, а 1937. у Оксфорду, ради проучавања узајамних односа између различитих хришћанских цркви.

Паралелно са тим покретом организовано је још једно друштво под именом *Светска конференција о вери и поретку*, које је заседало два пута, 1927. у Лозани и 1937. године у Единбургу. Друштво је себи поставило за

циљ да покаже све препреке, које спречавају уједињење веронаучних црквених програма.

2. Светски савет цркви

Најзад, 1937. године на две следеће конференције у Оксфорду и у Единбургу договорено је да се та два покрета уједине под именом – „*Светски савет цркви*“.

Други светски рат осујетио је да та организација приступи остваривању својих циљева. После рата, 1948. године сазван је први конгрес *Светског савеша цркви* у Амстердаму. После ове конференције следила су још три конгреса: у Еванстоуну 1954. године и у Њу Делхију 1961. И недавно у Упсали у Шведској.

Ова слика кратког описа историјског настанка екуменског покрета не би била потпуна ако не би још споменули Светску организацију скаута, основану, такође, у Енглеској 1908. године од стране лорда Баден Паувелема. Ова чисто омладинска организација, сада је већ свима позната по својој делатности. Она има за циљ да васпита омладину у духу интерконфесионализма, космополитизма са идеалом људског добра. Све три организације до данашњег дана су биле стубови, на којима се градио екуменски покрет и из којег узимају нове кадрове, јавне раднике или просту масу, а која исто мисли као и они, који воде организације.

Размотримо сада какви психолошки, социјални, политички и духовни разлози погодују развоју екуменизма. На челу Вавилонске куле која се поново гради налази се потпуно духовно распадање протестантске јереси. Или говорено речима Тертулијана да је „Душа људска по природи хришћанска“, што је тада у устима тог западног учитеља Цркве безусловно значило „по природи

православна“; тада можемо тврдити да свака јерес по својој природи противна је људској души и пре или касније душа мора ту јерес искоренити, избацити из себе. Тако ми присуствујемо избацивању протестантске јереси, а како у природи тако и у духовном свету нема празнине, место те јереси заузима екуменизам.

Истовремено са том појавом, ваља указати на убијање царске породице, па уништење руске православне империје, која је задржавала зло, које се сада без препрека несметано разлива светом. Да постоји Руска православна држава у Европи, екуменизам се никада не би могао развити тако брзим темпом, ловећи у своје мреже све помесне православне цркве.

Трећи разлог, најстрашнији, према нашем мишљењу је укоренавање масонства у целом свету, које тежи да успостави најављену светску владу, које на све могуће начине помаже, надахњује и финансира екуменизам.

У часопису „Ле Темпл“, иначе званичног органа масонства шкотског ритуала који излази у Паризу, у трећем броју за септембар-октобар 1946. године, а у чланку „Уједињење цркви“ даје се следеће признање успеха самих масона:

„Нас питају, зашто се уплићемо у спорове око религиозног поретка. У којој мери питање уједињења цркви, екуменски конгреси итд. могу интересовати масоне. Унутар наших учioniца изучавају се разне доктрине које спречавају априоризам да продре у наше закључке. Декарт, Лајбниц, детерминизам Жана Ростана итд. – све нас интересује што у себи садржи макар неки део истине. Желе да се не интересујемо за проблеме еволуције хришћанске мисли. Ако би, дакле, и покушали да заборавимо да масонство има религиозно порекло, онда би и сам факат постојања религије изазвао код нас жељу да повежемо јединством

све смртне, јединством о коме ми стално маштамо. Уздизање проблема обједињавања цркви, које исповедају Христа, дубоко заокупља масонство и блиско је масонству, јер садржи у себи идеју универзалности. Нека нам буде дозвољено да додамо, да барем што се тиче неримских исповедања уједињење иде правим путем, што је подстицај нашој организацији да истраје“.

То признањс нам открива ко је центар екуменског покрета.

Психолошки разлози су утицали на повољне околности ширења екуменизма што је омогућавала и доста дуга епоха владавине енглеске краљице Викторије. Та епоха имала је своју посебну етику која је вештачки држала у духовној љуштури људску личност, не исцељујући страсти, већ потискујући их у дубину, чиме је исцрпела протестантски свет. Такав култ плитке форме направио је од протестантизма духовни компресор страсти, који је после смрти краљице, несумњиво снажне личности, експлодирао и уништио не само форму – омотач протестантског погледа на свет, него и оно што је преостало од његове убоге догме.

3. Улога масона у екуменском покрету

И тако су УМСА, УWСА и скаутизам створени и организовани од стране масона припремили многа покољења људи да усвоје нехришћански поглед на свет. Благодарећи томе је и могао настати Светски савет цркви који себе, фактички, представља као истиниту цркву, а на своје четири универзалне конференције, псеудовасељенским саборима, изразио је свој кредо.

Те четири универзалне конференције су: Амстердамска – 1948., Еванстонска 1954., у Њу Делхију у Индији 1961.

4. К. Барт: Библија – музејски експонат?

Познати прокомунистички професор догматског богословља Базелског Универзитета Карл Барт, који је те исте 1948. године на једном од својих предавања тврдио да је „једина нада за хришћане да преживе у данашње време проналажење путева амалгамирања са најснажнијим током садашњости: са светским комунизмом“. Веома реално критикује савремени, наравно протестантски свет, али на жалост, своју критику као да примењује на цело хришћанство, апсолутно не познавајући Свето Православље и његов благоугодни живот. „Библија“, говори он, „догматика, катехизис, црквена дисциплина, литургија, проповед и тајна поста припадају музејским експонатима“. Он једини спас види, у оживљавању Цркве, у екуменском покрету. Отац Г. Флоровски плаћа данак екуменизму тако што, као и други професори, тврди да Црква још није саму себе одредила, није израдила још своје школско богословско опредељење, нема своју дефиницију па ма колико сама себе познавала.

Тиме они желе да покажу како није пронађена дефиниција Цркве, није пронађена формула, али отац Флоровски мора бити поштен и признати да ни за једну догму нема формуле. Постоје учења Свете Цркве о свакој догми као и о догми саме Цркве, али нема формуле, као што то постоји у егзактним наукама: математици, хемији и физици.

Установљавајући фактичко стање непостојања такве формуле, екуменисти мисле да имају законско право да створе властито схватање Цркве, а они су је формулисали као синтезу свих постојећих Цркава. Ево како је православни свештеник послужио идеји екуменизма сагрешивши лукавом и нечистом мишљу.

Друга конференција, одржана у Еванстоуну, са тачке гледишта екуменизма била је најблеђа. Њен задатак био је да после разарања догми о истинској, или како нас они именују историјској Цркви, спојити све цркве, које су приступиле покрету. Реферати поднесени на Еванстонској конференцији били су неинтересантни, несадржајни, понављају исте мисли на други начин, а које су већ биле изнесене у Амстердаму. Била су проанализирана учења свих хришћанских цркава, и од сваке изјављивано шта је чини делом универзалне екуменске „Велике Цркве“.

Треба ипак истаћи једну веома важну чињеницу која се догодила на тој конференцији. Први пут комунизам је био подвргнут критици са аспекта хришћанства, али и то није изгледало као позитивна појава него више као деликатна политичка замка руководиоца конференције који су смогли умећа да баце кост међу московске комунисте. Маневар је потпуно успео и на следећој конференцији ССЦ појавили су се представници Московске патријаршије, на шта су их приморали комунисти, да би устима јерарха изговорили, не толико одбрану комунизма, колико да спрече тамо окупљене хришћане да потежу питања о прогону хришћанства.

Ако знамо како је Московска патријаршија одговорила на позив да учествује на првој екуменској конференцији, тада ћемо знати да њено учешће на конференцији у Њу Делхију представља ропско покораване Комунистичкој партији.

На Московском сабору 1948. године дато је овлашћење оцу протојереју Г. Разумовском да одговори на позив. Текст одговора гласи: „Руска православна црква није прихватила и не прихвата учешће ни у једном екуменском саветовању или конференцији... Ми не познајемо довољно

разлоге који су навели Константинопољску цркву да учествује на подручју екуменске делатности, где су саветовања праћена заједничким молитвама, и зашто није одбила учешће на истима. Можда је Константинопољска патријаршија заборавила првопрестону част у заштити канона православне цркве што јој одузима ауторитет?...“

Потом наводи цитате из екуменских реферата о томе шта екуменизам јесте, и Васељенске Педесетнице, о. Г. Разумовски наставља:

„Руска православна црква увек је учила и учи да је педесетница, тј. силазак Светог Духа већ био и да хришћани морају сада очекивати не ново јављање Светог Духа, него други долазак Исуса Христа. Умањивање значаја жртве Исуса Христа и прорицање будућег, трећег доба' у којем ће се открити, очекивано царство Светог Духа' својствено је учењу масона и секташа; пророковање васељенске педесетнице представља само стару методологију лажних проповедника и заводника“.

Резолуција се завршава речима:

„Обавештавамо Светски савет цркава, а на основу добијеног позива да учествујемо на амстердамској конференцији у својству члана, да све помесне православне цркве, учеснице прве конференције, морају да одбију учешће у екуменском покрету како је сада замишљен“.

Резолуцију су потписали поглавари руске, грузијске, српске, румунске, бугарске, пољске, албанске, чехословачке и од стране представника антиохијске и александријске цркве.

После тако разарајуће резолуције Московске патријаршије упућене Светском савету цркви, може се замислити усхићење које је обузело учеснике конференције у Њу Делхију који су примили као пуноправног члана екуменизма Московску патријаршију, а са њом и Цркву румунску, бугарску и пољску. Године 1968. у Светски савет цркви као последња од свих поменутих православних

цркви примљена је српска црква. На тај начин све помесне православне цркве, осим наше Руске заграничне цркве, појављују се сада као чланови екуменског покрета. Када се ради о православном свету Светски савет цркви завршио је једну фазу своје делатности. Сав комунистички блок, са Московском патријаршијом на челу, представљен је у њему. Сабране су све неправде света. Сакупљене су на конференцији у Њу Делхију где су први пут у историји човечанства у један општи фронт окупљене све јереси и неправде. У Светском савету цркви као у неком центру, сјединила су се и ујединила сва скрнављења, заблуде и противници Истине од почетка историје људског рода, од Каина и Хама до Јуде издајника, Карла Маркса, изопаченог Фројда и свих савремених малих или великих богохулника наших дана. Таква је мрачна слика ове конференције.

Када би се некако уметнички успело изразити тај злуради тријумф, онда би то ваљало учинити уз музику „Плеса смрти“ Сант Сенса.

Најзад, последња конференција у Упсали изабрала је за своје гесло речи Спаситеља: „Ево, стварам све ново“... дајући светим Оцима неисцрпан извор богословске мисли. У устима тих учесника конференције у Упсали та еванђељска изрека коришћена је, готово искључиво, када су у питању разна социјална, добротворна, друштвена, класна и понекад индустријска питања.

5. Православље и екуменизам

Ваља приметити да је на тој конференцији било 140 делегата из свих помесних православних цркви, не убрајајући њихове саветнике, преводиоце и секретаре. Московска патријаршија бројала је 35 делегата у архијерејском и јерејском звању на челу са митрополитом

Никодимом. Грчка црква је, овог пута, послала само двојицу екумениста, но, они су напустили конференцију пре њеног званичног завршетка. Такво њихово понашање званично је образложено организовањем демонстрација од стране шведске омладине која је протествовала против грчке војне владе. У суштини Грчка црква мора да пази на покрет старовераца, који непрестано расте, а ако томе додамо и то што се већина православних делегата, осим неколико апсолутних отпадника од православља, осећа нелагодно, неудобно, збуњено на свим седницама екуменског карактера, то можемо закључити да су та два представника Грчке цркве била задовољна захтевом да напусте конференцију.

Није сувишно напоменути са колико опрезности главно руководство екуменског покрета наступа према православним делегатима. Приметивши да су се православни делегати већ на првој конференцији осећали нелагодно и неугодно, што значи да се не могу у потпуности предати екуменизму осећајући у дубини душе муке због свог принудног учешћа у екуменизму; руководство тог покрета успело је најзад да у Упсали окупи све представнике помесних православних цркава, почевши да спроводи веома избалансирану политику навикавања, припитомљавања и постепеног увлачења, те још потпуно неугасле православне свести, ради претапања у екуменско зло. И поред тога што се у Упсали окупио највећи број православних делегата, на заједничким скуповима ниједан није наступио. Православне делегате су разврстали по Комисијама, покушавајући да их учврсте у екуменизму приморавајући их да потпишу сва решења и резолуције ћутке и са пуном савешћу, што је, вероватно, разбијеним делегатима причињавало далеко мање патње. Ту политику

можемо назвати политиком успављивања савести.

Од самог отварања конференције у Упсали читана је молитва, од стране свих присутних, која овако гласи: „Боже, оче, Ти можеш створити све ново. Ми се предајемо Теби, помози нам — живети ради других, јер се Твоја љубав простира на све људе, — тражити Истину, коју нисмо познавали...“ Како је било православнима слушати ову молитву?! Било би занимљиво у том моменту видети лица православних јерарха који су са свим протестантима, секташима и римокатолицима, који су били присутни овим поводом, јавно изјавили да и они не познају Истину. Сваки наш баћушка, из најзабаченијег сеоцета, добро зна Истину стојећи уз престо Божији и молећи се Богу у духу и истини. Чак је и „Часопис московске патријаршије“, потпуно подређен цензури Комунистичке партије, потврдио извештај о тој конференцији наводећи речи молитве, али без превода енглеске речи truth речју истина, већ са речју правда. Ипак, свима је било потпуно јасно да у датом случају текст молитве није смео да говори о истини јер би то било бесмислено.

Може бити да су православни јерарси за време отварања конференције прибегли старој језуитској пракси „резервацио менталис“, али у том случају ако се делегати не покају због заједничке молитве са јеретичима онда их можемо сматрати да су на лажном путу — путу отпадања од Истине Православља.

Откривши праву суштину све четири екуменске конференције, приступамо сада разматрању подстрекача екуменизма, како би увидели суштину те појаве.

Екуменизам је јерес над јересима зато што је сада, до наших дана, свака јерес у историји Цркве тежила да замени истиниту Цркву и заузме њено место; а екуменски

покрет, ујединивши све јереси, позива их да се сматрају једином истинитом Црквом. Ту је древно аријанство, монофизити, монотелитство, иконоборство, пелагијанство и, једноставно речено. разноразна извртања под новим именима секташки организованим, који заједно јуришају на Цркву. Та појава безусловно је обележје апокалиптичког времена. Ђаво се све време борио против појединих делова Истине Христове, готово према реду изложеном у Никејском символу вере, да би сада приступио разарању последњег и најважнијег дела Символа „Верујем у Једну Свету, Саборну и апостолску Цркву“. Ми кажемо најважнијег зато што су све истине изложене у Символу у последњем члану оживотворене, остварују се у Цркви Христовој која нама предаје не само истинско православно учење, већ нам даје благодатну силу у Цркви и кроз Цркву да те истине примењујемо, да живе са нама. Црква, како нас учи у свом делу „Хришћанства нема без цркве“ архиепископ Иларион, не постоји машта о Цркви већ живот у Христу.

6.Екуменизам нема граница

Жудећи да поруши бране Цркве, екуменизам нема ограничења. Већ се говори о уједињењу не само са свим хришћанима него и са јудаистима, али остављајући могућност свима који живе на Земљи да су чланови Цркве. Исти онај Карл Барт прориче „најскорији нестанак „Корпус Христијанум“ и говори да смо „ми већ ступили у епоху краја времена када се одвија последња фаза историје односа између Бога и човека, што ће се завршити не страшним судом, како учи православна црква, него

потпуним помирењем између Бога и свом твари“.

Ако завиримо у унутрашњи живот свих протестантских цркава, желећи да сазнамо шта код њих покреће екуменизам тада ћемо одмах уочити две струје мисли и живота. Већина протестантских општина иживевши своја јеретичка учења не може више да нађе стимуланса у себи и створи неку центрифугалну силу, предаје се екуменизму.

Они су потпуно равнодушни према своме, крвљу и патњама, формираном погледу на свет, и данас представљају огромну масу људи која је равнодушна према Христу. Друга, супротна, појава тешко се уочава и мало је прихваћена, чак лична – коју заступа неколицина у протестантском свету, а потиче из простог нагона самоочувања, не жели да се утопи у безличну и бескрвну масу и тако постане леш бившег западног хришћанства. Према овим последњим, мудраци екуменизма примењују префињену тактику риболоваца, дајући удицу некој слободољубивој општини како би их поново упецали у смртоносне окове екуменизма.

Нама православним хришћанима они су блиски, иако су у заблуди, али они још горе у својој неправој вери, чувајући нека битна обележја живота.

Богословски, екуменизам не може издржати критику јер избегава своју сопствену догматику, па макар каква она била. Он не понире у дубине него се распростире у ширину, по наслагама превазиђених јереси; њега, међутим, подржава нека тајанствена снажна сила, која се налази у сенци. Иза њега, такође, стоји огромна материјална моћ са лукавом финансијском политиком која вешто помаже или дарује, чиме придобија на своју страну кантара колебљиве или, чак, особе које нису изгубиле савест.

По својој спољашњој структури Светски савет цркви веома подсећа на Лигу народа или на садашњу Организацију уједињених нација са својим генералним секретаром. Не желим сасвим да указујем на време и рок Антихриста, јер смо сви ми у Десници Божијој, али можемо наговестити да он председава у обе организације, али му је по духу ближи, сроднији Светски савет цркви.

II ЗАКЉУЧАК И РЕЗОЛУЦИЈА

Екуменизам је на вратима наше Цркве. Све православне помесне Цркве постале су његови чланови, а последња је примљена српска црква 1968. године. Ако до данашњег дана екуменизам није био опасан за нас онда ваља приметити да се положај није много изменио. Прво зато што смо ми остали јединствена Црква у целом свету, која није ушла у ССЦ, и према свој вероватноћи према нама ће се предузимати посебне мере, биће примењена посебна тактика. Ради тога морамо бити спремни. Друго, безусловно ће бити извршен снажан притисак на већину наших верника, међу којима ће се појавити не мало душа које ће се предати, заведени мислима о уједињењу, плашећи се усамљености. Друге ће привући користима, бољим положајем, једном речју златним телетом.

Екуменски покрет, дакле, као што рекосмо горе, био је припремљен да понуди посебан поглед на свет — псеудо-хришћански, са потпуном равнодушностју према хришћанским истинама, и то од стране УМСА. УWСА, скаутизма и других њима сличних организација. Улогу

духовног раслабљивања нашег православног света имала је схоластичка школа чије је учење хладно, бездушно, чисто теоријско разматрање светих истина хришћанског учења, у којем је било потпуно одсутно обавештавање о моралној страни сваке догме. А морални садржај догми је оно што обузима, интересује, оживљава и потреса душу у једнакој мери богослова, мирјанина који верује, научника, и простог човека из народа. Без тог моралног лика сваке догме сва богословска наука губи тло испод себе и уподобљава се једној од светских дисциплина, можда и најнеинтересантнијој, јер физика и хемија имају посла са конкретним стварима, опипљивим. У духовној реалности, не види се за себе лично никаква опипљивост догмата без моралне стране, што не виде наши семинаристи. Као резултат таквих предавања. најважније богословске науке, могли су из богословија изаћи људи као што су Стаљин, Микојан и, према великој вероватноћи, не мали број чекиста. Убоги наставник догматског богословља, и не слутећи, за будућност припрема страшног изрода. Да ли је он лично крив или је то систем – али тако је остало до данашњег дана. И сада у нашој Тројицкој богословији догматско богословље одушевљава, постаје сила искључиво благодатне атмосфере манастирске, са подвигом молитве и поста.

Ако екуменизам почне попуњавати своје радове нашим православним хришћанима равнодушним према истинама нашег учења, онда смо за ту равнодушност главни кривци ми сами. Нама свима неопходно је да прочитамо предговор Ј.Ф. Самарина богословском делу А. С. Хомјакова, предговор у којем тако немилосрдно, али праведно напада наше школско богословље.

1. Свети Оци и екуменизам

Свети Оци су унели Никејско-Цариградски символ вере у литургију и у друга свакодневна богослужења, као молитву, како би повезали у савршено идеалну, кратку по трајању, сву пуноћу православног верског учења, како би испунили нашу душу символом вере, а не апстрактним учењем. Свети Оци нас тако уче да Господу Богу не треба само расуђивање нашег интелекта, него проматрање свим силама наше душе — умом, срцем и вољом, молитвом и вером. Символ вере није наше објављивање о нашој веронауци, то није наш меморандум о вери, већ молитвени подвиг свих снага наше душе.

Време је да у свим нашим удбеницима догматске теологије на битним, карактеристичним цртама догматизма православног хришћанства, теологичности, богооткривености и црквености додамо молитвеност како би повезали све догме непосредно са нашом душом. Догматско богословље архимандрита Силвестера греши баш у свом опредељивању догми као нечег апстрактног. Када нама Свети Оци предају своје учење, они то тада чине из пуноће свог живота, прожетог молитвом. Све своје изреке стекли су, ако можемо рећи, с молитвом и самопосматрањем, а не уз помоћ интелектуалних силогизама аналитичког ума. У само апстрактном изучавању догми, (како се то ради у свим нашим богословијама и академијама) скрива се префињена гордост испреплетена са танком

нити богохулства. Присећам се како је неки од ученика митрополита Антонија, после надахнуте беседе великог Аве о догми Светог Тројства, ускликнуо: „Владико. после Вашег објашњења догме ја бих најрађе плакао“.

Самим интелектом може се доћи до богохуљења, разматрајући само њим свете истине, и наћи се за једним столом са протестантима, расправљајући о Богу.

Као први извор моралне снаге сваке догме јавља се молитвена снага наше вере у догматску истину. Ако ми толико верујемо у свезнање Божије утолико смо пријемчивији. А према милости Божијој усвајамо молитву, а по степену нашег очишћења, знање, мудрост и расуђивање. И тако од сваке догматске истине с молитвом прихватамо дарове Светог Духа. Другим речима, од правилног подвига у вери и молитви зависи правилан живот, живот у Христу, живот у Цркви.

Ми такође верујемо молитвено у Једну, Свету, Саборну и апостолску Цркву, а међу лакомисленима има оних који су већ утврдили да и у другим црквама постоји свето тајинство, Евхаристија и Крштење. Па где је онда наша вера у Једну, тј. јединствену хранитељицу свих тајни? Овде, међутим, желим да предложим следећу резолуцију.

2.Резолуција

Дужни смо сами odstrанити, дефинитивно завршити са дубоко продрлим, на нашу несрећу, колико са оним у нашем уму, толико и са школским екуменизмом. Говорим школованим и мислиоцима само зато јер православном човеку који здраво мисли не може пасти на памет да се

причешћује са протестантима или у римокатоличкој цркви, јер целим својим бићем, органски, знају унутрашњим непогрешивим осећајем, да нигде нема светог причешћа осим у цркви Христовој. Тако не стоје ствари код наше интелектуалне класе. Ту влада такво разбојништво, такво шаренило и разноврсност заблуда, да слободно можемо рећи да нема два мислиоца која подједнако мисле. Ту можемо наћи еманциповане даме како упоредо држе иконе преподобног Серафима Саровског и лик римокатоличке свете Терезе и практикују јогу. Према њиховом мишљењу то је хришћански подвиг. Једни сматрају да су у свим хришћанским верама свете тајне стварне, други се ограђују, сматрајући да се може признати само тајност крштења, али не и тајинство евхаристије. Не могу се пребројати све те заблуде, које благодарећи нашим старим школским појмовима, прихватају и неки наши вероучитељи. Потпуно је заборављена светоотачка изрека да „Причешће јеретика јесте храна ђаволска“. Ако нема светог причешћа онда не може бити никаквог тајинства. Бог Дух Свети силази у свим тајнама ради оваплоћења лика Божијег, Његове Богочовечности. Света тајна над тајнама – Евхаристија је тајинство Богочовечности.

У датом случају ми би требали да прихватимо најпринципијелнији став православног погледа на свет. Постоји Бог, постоји његова Једина, Јединствена, Света апостолска Црква и постоји цео род људски, позван Богу преко његове Свете Цркве. Све друге религије, такозване хришћанске, монотеистичке или незнабожачке, све без најмањег изузетка, био то римокатолицизам, протестантизам, муслиманство или будизам све су то препреке постављене од стране ђавола, рогови његови између Цркве Христове и свег људског рода. У личним

односима са иноверцима, а ради црквене икономије и личне обавештености и критике можемо прихватити неке способније и омогућити им да постану православни, друге који су удаљенији принципијелно, без икаквог изузетка, ваља сматрати неправеднима и са њима не треба имати ништа заједничко. Овде је уместо да се сетимо виђења преподобног Макарија Египатског: ђаво је ишао да искушава братију и сав је био прекривен неким сасудама. Велики старац га упита: „Куда идеш?“ Сатана је одговорио: „Идем да обиђем братију“. „Та за чега ће ти те сасуде?“ – питаше старац. Ђаво је одговорио:

„Носим храну за братију“. Старац упита: „И све је то храна?“ – „Да, одговори Сатана, ако се некоме једна не допада, дајем другу; ако неће ни ту дајем следећу“. Ипак су све те религије примиле храну из оних сасуда, ту је и деликатна љупкост Фрање Асишког, поред ње храна са нирваном, даље је Мухамед, Лутер, Калвин, Хенри VIII са њима одговарајућом ароматизованом храном.

Како се можемо успешно борити против екуменизма, ако смо и сами раздвојени у својим мислима и немамо чист и јасан православни поглед на свет, ако не осећамо свету изузетност, јединственост свете Православне Цркве? У раду са нашом омладином таква раздвојеност посебно кобно делује на младе душе.

Треба сматрати да сви наши неуспеси у раду са омладином, потичу у 50% случајева баш од ове наше идејне неодређености у односу на Истину. Омладини је својствен хероизам, искреност, жеља за Истином и биће им неприхватљива мисао о истини распршеној по свим религијама.

На крају, последња тачка резолуције указује на неопходност да се у свим катедрарским саборима (храмовима) наше Цркве у Недељу Православља савршава прослава Православља, која увек дубоко дира све вернике, уливајући у њих реална

осећања светости и непоколебљивости Православне Цркве. За време тог богослужења лица оних који се моле озарена су треперењем радости, тајанственог предосећања коначне победе Христове Цркве над злом. Дозволићу себи да тај чин назовем тајном духовног обнављања, тајном утврђивања истине.

Завршавајући своје излагање, желим да напоменем да са моје стране описани екуменизам у непривлачним бојама, произилази из чињенице да сам се увек трудио да проблем разматрам са тачке гледишта бескомпромисног православља. У том светлу актуелни екуменизам је горуће, као жаока, ђаволско питање. Ипак, представници екуменизма, ма како биле штетне њихове мисли, остају ипак људи, слаби и ограничени, које Сатана вероватно и највише мрзи; те своје простодушне робове Сатана мрзи јер у њиховој ограниченој људској гордости препознаје се ограниченост његове рушилачке злобе.

Не желим да својим рефератом ни у најмањој мери повредим заповест љубави. Сматрам да морамо бити савршено бескомпромисни када је у питању екуменизам, то најсавременије зло, али у личним сусретима, који постају неизбежни, увек морамо сведочити да смо истинити ученици Сина Божијег, Бога љубави.

Са руског превела
Лариса Богдановић-Крутикова

Прейодобни Јустин Ћелијски

КРАТКА ХРОНОЛОГИЈА ОТПАДНИШТВА

„Иако ће се хришћанско име чути свуда, и свуда ће се видети цркве и црквене службе, све ће то бити само привид, а унутра ће бити право отпадништво. На том тлу родиће се антихрист...”. Св. Теофан Затворник

1844. У Лондону је извесни Џорџ Вилијамс основао YMCA (Хришћанско удружење за младе мушкарце), које је на дан прославе педесетогодишњице постојања 1894. године имало организације по целом свету. Тако је године 1952. бројало 10.000 одељења са четири милиона чланова. Оснивач овог удружења награђен је од краљице Викторије царским орденом. Једанаест година после оснивања YMCA у Енглеској успостављена су још два женска друштва. На југу Енглеске, госпођица Ема Робертс створила је кружок са циљем молитвеног уједињења, а у Лондону је госпођа Кинерд основала добротворно друштво за помоћ младим женама. Године 1897. су се та два друштва слила у једно, добивши име YWCA (Хришћанско удружење младих жена). Мада нису имали неку догму, ова два удружења (YMCA и YWCA), она су својом распрострањеном и магловитом, полухришћанском идеологијом стварали кадрове који су постајали носиоци погледа на свет чисто хуманистичког карактера, са вером у органску доброту људске бити у духу учења Жан Жака Русоа и Толстоја. То је био поглед на свет у којем није било места ни помисли на првородни грех и изузетну спасоносну улогу Цркве Христове (Епископ Виталије Монтреалски и Канадски, Екуменизам). Да би постигли такве резултате примењивана

је посебна тактика, која је деловала у два правца-с једне стране истицали су потребу да се развије тело под маском очувања здравља и одржавања хигијене, чиме се створио култ тела. С друге стране, душу су васпитавали у строгим оквирима емоционалности, душевности и лакомисленог односа према греху, лакомисленом иронијом према истини хришћанских догми, одобравајући савремени начин добротинства као дељења земаљског блага, али не у име Христа. Према благочестивим и црквеним хришћанима у те две организације развијали су снисходљиво-покровитељски однос, као што се односи према доброј али глупој и неразумној деци. На тај начин је неколико покољења било васпитано у псеудохришћанском духу (епископ Виталије).

1875. Одржана је теолошка конференција у Бону у циљу сједињења хришћана. Задатак је био да се нађе начин како би се сјединили са православном црквом старокатолици и англиканци, а евентуално и протестанти разних конфесија. Никодим Милаш, учесник конференције, изјавио је да „од свега овог покушаја сједињења старокатолика и англиканаца неће бити ништа или бар врло касно“ (Сава Вуковић, Српски јерарси...,стр. 368).

1897. Ламбетска конференција англиканаца: Св. Писмо, Никео –цариградски символ вере, Крштење, Евхаристија представљају основу за обнову хришћанског јединства. Англиканци су (били) развили тзв. „branch theory“ („теорију грана“), по којој је Црква једна у мистичком смислу, без обзира на конфесионалну подељеност. Ово учење је, до дана данашњег, основно у делатности Светског савета цркава. У прво време, изгледало је да су неке групе западних хришћана, антиватикански натројених, живо заинтересоване да се врате Православној Цркви. Међу њима

су се нарочито истицали баш англиканци и старокатолици (који су одбили догму о папској незаблудивости).

Година 1908, на Петој ламбетској конференцији, надбискуп кентерберијски оснива сталну комисију за контакте англиканаца са православнима, а 1912, у Санкт Петербургу, бива основано Руско друштво пријатеља Англиканске цркве. Сабор Руске Цркве 1917-1918. поздравио је напоре старокатолика и англиканаца да се врате јединству с Црквом од Истока.

Но, на самом почетку ових контаката, стајали су одлучни исповедници, нови свети Православне Цркве, међу којима се истиче Свештенотученик Иларион (Тројицки), архиепископ верејски, који је једном од раних екумениских делатника, Роберту Гарднеру, писао врло јасно и одлучно: Црква Божја је Једна, и она је Православна.

Година 1902.

Патријаршијска окружна посланица цариградског првојерарха Јоакима (Цинцара из Крушева и масона) свим Помесним Црквама, са питањем о томе какве контакте имати са инославнима и да ли мењати богослужбени колендар.

Одговарају: Александријска, Јерусалимска, Кипарска, Руска, Грчка Црква, као и Цркве у Румунији, Србији и Црној Гори.

Година 1908.

Основана је у Енглеској Светска организација скаута, од стране лорда Баден Паувелема. Она је имала за циљ да васпита омладину у духу интерконфесионализма и космополитизма са идеалом људског добра.

Година 1910.

- На предлог епископалаца у САД основана комисија за припрему Светске конференције на тему „Вера и црквено устројство”. Одржана светска мисионарска конференција

у Единбургу, под председништвом Џона Мота. На тој конференцији је први пут употребљен појам екуменизма у његовом савременом значењу. За време конференције у Единбургу основано је и друштво под именом Светски хришћански савет живота и рада, које се састало 1925. године у Штокхолму, а 1937 у Оксфорду, ради „проучавања узајамних односа између различитих хришћанских цркви“. Паралелно са тим покретом организовано је још једно друштво под именом Светска конференција о вери и поретку, које је заседало два пута, 1927. у Лозани и 1937. године у Единбургу. Друштво је себи поставило за циљ да покаже све препреке, које спречавају уједињење веронаучних црквених програма.

1917.

У јуну и јулу Џон Мот, на челу америчке делегације, посећује Русију. Убијањем царске породице, уништена је Руска православна империја која је задржавала зло, које се сада несметано разлива светом. Да постоји Руска православна држава у Европи, екуменизам се никада не би могао развити тако брзим темпом, ловећи у своје мреже све помесне православне цркве. Масонство се укоренује у целом свету, које тежи да успостави најављену светску владу, која на све могуће начине помаже, надахњује и финансира екуменизам(епископ Виталије).

На Упсали, у Шведској, одржава се припремно заседање екуменистичког покрета „Живот и рад”.

1919.

Екуменистичка делегација епископалаца посећује Цариградску, Грчку и Србску Цркву.

1920. година

У јануару, месточувар цариградског трона, митрополит бруски Доротеј, шаље окружницу „Црквама Христовим

посвуда”, која је први прави екуменистички документ Цркве од Истока. У њој се признаје црквеност инославнима, и они бивају позвани на најтешњу сарадњу око различитих циљева, од световних до религиозних; међу тим циљевима је и:

(а) прихватање једног календара да би све Цркве истовремено славиле велике хришћанске празнике;

(б) размену братских посланица на велике празнике;

(в) блиске пријатељске односе између представника различитих Цркава;

(г) сарадња између богословских школа и представника богословске науке, а такође и размену црквене периодике и издања која излазе у свакој Цркви;

(д) слање младих људи из школа једне Цркве у школе друге Цркве;

(ђ) сазивање општехришћанских конференција ради појашњавања питања која представљају заједнички интерес за све Цркве;

(е) објективно и историјски утемељено истраживање догматских разлика...;

(ж)узајамно уважавање обреда и обичаја прихваћених у различитим Црквама;

(з) заједничку бригу о капелама и гробљима за сахрањивање чланова других вероисповести који се упокоје у иностранству;

(и) регулисање питања мешовитих бракова између представника различитих вероисповести;

(ј) међусобну подршку у јачању вере и човекољубља.

У августу, Ламбетска конференција англиканаца шаље своје „Обраћање свим хришћанским народима”. У Лозани у Швајцарској, организована је прва конференција покрета „Вера и (црквени) поредак“ („Faith and Order”) на којој

учествују руски митрополит Евлогије (Георгијевски) и цариградски митрополит тијатирски Герасим (о.Роман Вершило, антимодерн.ру).

Година 1921.

1921. године руски архијереји су молили: „Народи Европе! Народи света! Сажалите се на наш добри, отворени, по срцу благородни руски народ, који је пао у руке светских злочинаца! Не подржавајте их, не оснажујте их против ваше деце и унучади! Помозите да се протера култ убиства, пљачке и богохуљења из Русије и целог света”. Узалудан напор – „цивилизовани свет” је равнодушно посматрао руске муке (Јован Сничев).

Година 1922.

Цариградски патријарх Мелетије обавештава надбискупа кентерберијског да Константинопољ признаје англиканска рукоположења, и о томе издаје окружну посланицу.

У Русији се јавља модернистичко-пробољшевички покрет „Жива Црква” (Владимир Димитријевић, Граматика екуменизма).

Година 1923.

Свеправославни конгрес у Цариграду, на коме цариградски патријарх – масон Мелетије (Метаксакис) тражи увођење новог календара у Цркву Божју. Одржан од 10. маја до 8. јуна, овај приватни скуп има антиканонске циљеве – од скраћивања постова до увођења другобрачја свештенства. Са кобним последицама по јединство Цркве, биће спроведена само календарска реформа, прво у Цариграду, Грчкој и Румунији, па онда даље (осим у Србији, Русији, Грузији и на Светој Гори, као и у Мајци Цркви – Јерусалимској Патријаршији). Папски монах Ламбер Бодуен оснива заједницу у Шеветону, где паписти служе по византијском обреду. Циљ: сједињење Источне и

Западне цркве.

Основао је, у Паризу, Богословски институт Светог Сергија, на коме ће професори бити најпознатији „рани” православни екуменисти, попут Сергија Булгакова, епископа Касијана (Беообразова), Антона Карташова, итд. Институт својим прилозима помажу инославни, пре свега протестанти.

1927. година

У августу, у Лозани, светска конференција покрета „Вера и поредак”, на којој учествују митрополити Евлогије (Георгијевски), тијатирски Герман, свештеник Сергије (Булгаков), Николај Арсењев, итд.

1928. година

Оснивање православно-англиканског Братства Св. Албана и преп. Сергија у Енглеској.

1930. година

Ламбетска конференција у Лондону. Православну делегацију предводи патријарх александријски Мелетије (Метаксакис), који потврђује своје признање англиканских бискупских хиротонија. Учествује и србски епископ Иринеј Ћирић.

1933. година

У издању YMCA PRESS појављује се зборник „Поновно сједињење хришћана: проблем екуменизма у свести православних”. У зборнику се налазе прилози, између осталих, Сергија Булгакова, Стефана Цанкова, Антона Карташова. У програмском тексту „Код студента Јаковљевог”, Булгаков позива на преиспитивање Светог Предања Цркве (од богослужења до канона) да би се хришћани разних конфесија зближили. Он најављује некакву „нову синтезу” у „Духу Светом”, која ће довести до превазилажења конфесионалних разлика. „Догматска

свест” разједињује, а „мистика” уједињује хришћане, сматра Булгаков.

Светски савет „црква“

Светски савет црква се формирао спајањем два водећа екуменска покрета у првој половини XX века: „Вера и устројство цркве” (Faith and Order) и „Живот и деловање” (Life and Work). Светском савету црква постепено су приступале и друге екуменске организације: пацифистичка „Светска алијанса интернационалног пријатељства Црква” (World Alliance for International Friendship Through the Churches), „Међународни мисионарски савет” (International Missionary Council) и „Светски савет за хришћанско образовање” (World Council of Christian Education).

У правцу укрупњења, 1937. године донета је одлука о уједињењу организација „Вера и устројство цркве” и „Живот и деловање”. Већ идуће 1938. године формиран је оснивачки комитет Светског савета црква чији је генерални секретар постао познати екумениста Висерт Хуфт. Архиепископ Герман Фиатирски и отац Георгиј Флоровски постали су чланови организационог комитета новоформираног Савета. ССЦ је први у историји ступио на пут „практичног екуменизма”, изјавивши да представља зачетак новог типа васељенске цркве (Владимир Мос).

1940. године, основана је екуменистичка заједница Тезе, која, до данас, углавном ради са омладином.

1946. године, у фебруару је основано Одељење за спољне послове Цркве Московске патријаршије (МОСПАТ). Висерт Хуфт оснива Екуменски институт у Бозеу у Швајцарској, где треба да се припремају активисти екуменског покрета. Милион долара за оснивање даје Џон Рокфелер.

У августу 1948. одржана је прва Генерална скупштина Светског савета цркава у Амстердаму, на којој су учествовали представници двеју Цркава: Константинопољске Патријаршије и Хеладске Цркве и 145 секте из 44 земље. Скуп је отворио амерички бизнисмен и политичар Џ. Ф. Далес који је финансијски помагао Нацистичку странку током 1933 и 1934. и имао кључну улогу у организацији прве Генералне скупштине Светског савета цркава.

Висерт Хуфт је изабран за генералног секретара, а масон Џон Мот за почасног председника.

Генералној скупштини су присуствовали и неки „православни“ екуменисти: архиепископ Герман Фиатирски, отац Георгиј Флоровски, Хамилкар Алевизатос, отац Александар Шмеман, будући митрополит Георгиј (Ходр), Николаос Нисиотис и други. Отац Георгиј Флоровски и Алевизатос су постали чланови Централног комитета ССС.

Отац Александар Шмеман је постао заменик председника (вицепрезидент) Омладинског комитета Светског савета цркава, а Ходр и Нисиотис постају његови чланови. У септембру 1948. на њихову иницијативу Светски савет цркава организује и финансира конференцију „Свеправославне“ омладинске организације која је касније преименована у „Синдесмос“. Од тада Светски савет цркава и друге глобалистичке организације готово у потпуности финансирају Синдесмос. Године 1949. личним авионом председника Трумана у Константинопол је допутовао нови Мелетије Метаксакис – бивши архиепископ Северне и Јужне Америке Атинагора, кога је 1919. године сам Метаксакис поставио за секретара светог Синода Грчке Цркве. Патријарх Максим је био принуђен да се повуче у пензију под изговором менталне

болести, а његово место заузео је масон 33. степена Атинагора. У беседи приликом устоличења он је далеко прекорачио чак и границе безбожне масонске окружне посланице из 1920, прогласивши догмат о „панрелигији”, речима: „Ми смо у заблуди и грешимо ако мислимо да је православна вера сишла са небеса и да су друга учења (тј. религије) недостојна. Триста милиона људи изабрали су мухамеданство као пут ка Богу, а друге стотине милиона су протестанти, католици и будисти. Циљ сваке религије је да човека учини бољим”. Ово поразно одступништво од православне вере једва да је изазвало макар и слаб протест од стране аутокефалних Православних Цркава...

Исте 1948. године, као противтежа оснивању Светског савета цркава у Москви је одржано саветовање поглавара и представника Аутокефалних Православних Цркава на коме је закључено да екуменски покрет није у складу са циљевима хришћанског живота. Одлучено је да нико од представника Аутокефалних Православних Цркава не учествује на Амстердамској генералној скупштини Светског савета цркава. У резолуцији о екуменском питању оваква одлука је објашњена тиме да савремени екуменски покрет није пронашао начин за уједињење Цркава.

Као потврда овакве тврдње може послужити декларација “Цркве и Светски савет Цркава” усвојена 1950. године у Торонту. Ова декларација се до данас наводи као оправдање за учешће Православних Цркава у раду Светског савета цркава. Међу ауторима декларације били су: архиепископ Герман Фиатирски, отац Георгиј Флоровски и Х. Алевизатос (о. Роман Вершило).

У тексту декларације је прецизирано да су Цркве-чланице Светског савета цркава потпуно независне и суверене и имају право да се не сложе са ма којом

изјавом ССЦ. Ауторитет Светског савета цркава зависи од тога да ли ће се цркве-чланице по својој слободној вољи сложити са активностима организације, да ли ће такву делатност оценити као исправну и корисну за њих. Чланство у Светском савету цркава не обавезује да друге цркве буду признате као цркве у буквалном смислу речи. У декларацији се наводи: Светски савет цркава не може и не треба да се заснива на једној прецизно дефинисаној концепцији Цркве. Савет не решава еклезиолошке проблеме. У Светском савету цркава се може расправљати о еклезиологији сваке цркве која је спремна да учествује у екуменском дијалогу и придржава се основних правила Савета... Ни једна црква није обавезна да мења своју еклезиологију након учлањења у Светски савет цркава.

На основу „Декларације из Торонта“, „православни“ екуменисти сматрају да су остали независни, упркос чланству у Светском савету цркава, и тврде да не допуштају да се та организација меша у њихову веру. Међутим, они заузимају исти став о немешању и када је реч о безбројним заблудама свих других чланова Светског савета цркава, и на тај начин учешће православца у тој организацији постављају на сасвим адогматску основу, што је својеврсна саблазан чак и за протестанте. Протојереј Г.Разумовски је одговорио овако: „Руска православна црква није прихватила и не прихвата учешће ни у једном екуменском саветовању или конференцији...Ми не познајемо довољно разлоге који су навели Константинопољску цркву да учествује на подручју екуменске делатности, где су саветовања праћена заједничким молитвама, и зашто није одбила учешће на истима. Можда је Константинопољска патријаршија заборавила првопрестону част у заштити канона православне цркве што јој одузима ауторитет?...

Руска православна црква увек је учила и учи да је педесетница, тј. силазак Светог Духа већ био и да хришћани морају очекивати не ново јављање Светог Духа него други долазак Исуса Христа. Умањивање значаја жртве Исуса Христа и прорицање будућег „трећег доба“ у којем ће се открити „очекивано царство Светог Духа“ својствено је учењу масона и секташа: пророковање васељенске педесетнице представља само стару методологију лажних проповедника и заводника“. „Обавештавамо Светски савет цркава, а на основу добијеног позива да учествујемо на амстердамској конференцији у својству члана, да све помесне православне цркве, учеснице прве конференције, морају да одбију учешће у екуменском покрету како је сада замишљен“, потписали су резолуцију поглавари руске, грузинске, србске, румунске, бугарске, пољске, албанске, чехословачке цркве, као и представници антиохијске и александријске цркве. Али, био је то последњи трзај...

Када је 14. јуна 1948. завршен британски мандат у Палестини, истог дана је проглашена држава Израел и избио је рат.

У раду 2. Генералне скупштине Светског савета цркава, одржане 1954. у Еванстону (Илиноис, САД), активно су учествовали Џ. Ф. Далес, архиепископ Јован (Шаховској), отац Георгиј Флоровски, који је прочитао један од најважнијих реферата, и Софија Куломзина. Архиепископ Јаковос постао је један од председника Савета.

1955. Константинопољски Патријарх Атинагора I у Шамбезију (Швајцарска) оснива стално представништво Патријаршије при Светском савету цркава.

У априлу 1955. Светски савет цркава се обратио Руској Православној Цркви и предложио организацију екуменског сусрета. Тај сусрет је одржан од 7. до 9. августа

1958.у Утрехту. Светски савет црква је представљала делегација у саставу: Франклин Фрај, председник Централног комитета, Висерт Хуфт, и митрополит Малтешки Јаковос (Константинопољска Патријаршија). Руску Православну Цркву представљали су: митрополит Крутички и Коломенски Николај, председник ОВЦС, епископ Смоленски и Дорогобужски Михаил и А.С. Бујевски, секретар ОВЦС.

У лето 1959. отац Виталиј Боровој је у Женеви ближе упознао начин рада Светског савета црква и као посматрач присуствовао редовној седници Централног Комитета ССЦ одржаној на Родосу (Грчка).

У децембру 1959. у Москву долази прва званична делегација Светског савета црква на челу са Висертом Хуфтом.

На седници ЦК Светског савета црква, одржаној 1960. у Сент-Андресу (Шкотска), присуствовали су отац Виталиј Боровој и А.Ф. Шишкин у својству посматрача.

У јесен 1960. у седишту Светског савета црква у Женеви, одржан је састанак Висерт Хуфта и епископа Никодима (Ротова), председника ОВЦС, и секретара ОВЦС А.С. Бујевског. Разговор о евентуалном приступању Руске Православне Цркве Светском савету црква настављен је у Женеви у марту 1961, током наредне посете епископа Никодима.

18. јула 1961. на ванредном Архијерејском Сабору митрополит Никодим (Ротов) је прочитао реферат о неопходности да и Руска Православна Црква благовремено приступи Светском савету црква. Тада је донета коначна одлука о приступању Савету.

Од 19. новембра до 5. децембра 1961. одржана је трећа Генерална скупштина Светског савета црква у Њу Делхију

(Индија).

Руска Православна Црква је постала чланица ССЦ, а митрополит Никодим (Ротов) је постао члан Централног комитета. Тада су Светском савету приступиле: Бугарска, Пољска и Румунска Православна Црква. Светском савету црква се прикључио и „Међународни мисионарски савет”.

У раду скупштине су учествовали: митрополит Никодим (Ротов), митрополит Антониј Сурожски, архиепископ Јован Шаховској, архиепископ Атинагор Фиатирски, отац Виталиј Боровој, отац Георгиј Флоровскиј, будући митрополит Питирим (Нечајев), Филарет Денисенко и Николаос Нисиотис. Српска Црква није имала званичног представника -посматрача на II Конференцији ССЦ у Еванстону у Америци, али је зато на III Скупштини у Њу Делхију 1961. године имала своју трочлану делегацију (којој је на челу био Епископ Висарион). На овој Скупштини дошло је до суштинског заокрета по питању учешћа Православних помесних Цркава. Изгледа, под притиском комунистичке совјетске власти, Московска Патријаршија, а са њоме и цркве у свим сателитским земљама, листом су се учланиле у ССЦ. Ту су се учланиле: Московска Патријаршија, Грузијска Патријаршија, Румунска Патријаршија, Бугарска Патријаршија, Пољска Архиепископија и Чехословачка Архиепископија.

Српска Црква је постала члан на „мала врата”, помало нечасно. Наиме, у посету је дошао генерални секретар Висерт Хуфт и замолио да се и Српска Црква учлани, без обавезе на потписивање неких теолошких докумената који би били догматски и канонски неосновани. Тадашњи Свети Синод (не, дакле, Сабор) СПЦ, са Патријархом Германом на челу, одлучио је да се и Српска Црква учлани.

1958.у Утрехту. Светски савет црква је представљала делегација у саставу: Франклин Фрај, председник Централног комитета, Висерт Хуфт, и митрополит Малтешки Јаковос (Константинопољска Патријаршија). Руску Православну Цркву представљали су: митрополит Крутички и Коломенски Николај, председник ОВЦС, епископ Смоленски и Дорогобужски Михаил и А.С. Бујевски, секретар ОВЦС.

У лето 1959. отац Виталиј Боровој је у Женеви ближе упознао начин рада Светског савета црква и као посматрач присуствовао редовној седници Централног Комитета ССЦ одржаној на Родосу (Грчка).

У децембру 1959. у Москву долази прва званична делегација Светског савета црква на челу са Висертом Хуфтом.

На седници ЦК Светског савета црква, одржаној 1960. у Сент-Андресу (Шкотска), присуствовали су отац Виталиј Боровој и А.Ф. Шишкин у својству посматрача.

У јесен 1960. у седишту Светског савета црква у Женеви, одржан је састанак Висерт Хуфта и епископа Никодима (Ротова), председника ОВЦС, и секретара ОВЦС А.С. Бујевског. Разговор о евентуалном приступању Руске Православне Цркве Светском савету црква настављен је у Женеви у марту 1961, током наредне посете епископа Никодима.

18. јула 1961. на ванредном Архијерејском Сабору митрополит Никодим (Ротов) је прочитао реферат о неопходности да и Руска Православна Црква благовремено приступи Светском савету црква. Тада је донета коначна одлука о приступању Савету.

Од 19. новембра до 5. децембра 1961. одржана је трећа Генерална скупштина Светског савета црква у Њу Делхију

(Индија).

Руска Православна Црква је постала чланица ССЦ, а митрополит Никодим (Ротов) је постао члан Централног комитета. Тада су Светском савету приступиле: Бугарска, Пољска и Румунска Православна Црква. Светском савету црква се прикључио и „Међународни мисионарски савет”.

У раду скупштине су учествовали: митрополит Никодим (Ротов), митрополит Антониј Сурожски, архиепископ Јован Шаховској, архиепископ Атинагор Фиатирски, отац Виталиј Боровој, отац Георгиј Флоровскиј, будући митрополит Питирим (Нечајев), Филарет Денисенко и Николаос Нисиотис. Српска Црква није имала званичног представника -посматрача на II Конференцији ССЦ у Еванстону у Америци, али је зато на III Скупштини у Њу Делхију 1961. године имала своју трочлану делегацију (којој је на челу био Епископ Висарион). На овој Скупштини дошло је до суштинског заокрета по питању учешћа Православних помесних Цркава. Изгледа, под притиском комунистичке совјетске власти, Московска Патријаршија, а са њоме и цркве у свим сателитским земљама, листом су се учланиле у ССЦ. Ту су се учланиле: Московска Патријаршија, Грузијска Патријаршија, Румунска Патријаршија, Бугарска Патријаршија, Пољска Архиепископија и Чехословачка Архиепископија.

Српска Црква је постала члан на „мала врата”, помало нечасно. Наиме, у посету је дошао генерални секретар Висерт Хуфт и замолио да се и Српска Црква учлани, без обавезе на потписивање неких теолошких докумената који би били догматски и канонски неосновани. Тадашњи Свети Синод (не, дакле, Сабор) СПЦ, са Патријархом Германом на челу, одлучио је да се и Српска Црква учлани.

„црква“ (Атанасије Сакарелос, Јединство „црква“ се догодило, стр. 25-41). Договорено је и „уклањање изопштења“, дакле догодило се јединство „црква“. Остваривање Заједничке изјаве из 1965. године, одвија се методички и врши се на више начина као што су: дијалог љубави, теолошки дијалог, узајамне посете предводника паполатина и папофила, заједничке молитве и саслуживања, неправославне објаве, давање причешћа папистима, екуменистичке литургије са мешовитим клирицима, лажи и искривљавања историјских чињеница, међухришћански и међурелигијски конгреси... Да се Власи не досете! Отац Јован Романидис је сматрао врло вероватним „да се папа и патријарх тајно причешћују из исте чаше“. Када се то догоди јавно, тада ће остварено јединство бити потпуно. Због тога сада и паписти и папофили кажу да јединство још није „савршено“. Највеће препреке јединству су „негативан став манастира на Светој Гори и уопште монаха, дела клира, универзитетских професора и мирјана Цркве Грчке, које недопуњавају они који следе стари календар. Они су кочничари нашег друштва“, према наводима екумениста (А. Сакарелос, Јединство „црква“ се већ догодило).

Година 1966.

Кардинал Аугустино Беа оснива комисију за дијалог с јудаизмом.

У Шамбезију, у Швајцарској, основан је центар Цариградске патријаршије, једна од кључних установа екуменистичке делатности.

1966. године у Женеви је одржана Светска конференција „Црква и друштво“ под покровитељством Светског савета црква. Митрополит Никодим (Ротов) на конференцији чита реферат „Дијалог са римокатолицима о савременој хришћанској социјалној мисли“. На конференцији

су учествовали и митрополит Антониј Сурожскиј, митрополит Питирим (Нечајев), будући архиепископ Михаил (Мудјугин), отац Виталиј Боровој, отац Ливериј Воронов, А.С. Бујевскиј и Н.А. Заболотски.

Побољшање односа са римокатолицима није предстаљало препреку за побољшање односа са осталим јеретицима. У септембру 1966. у Београду су основане две међуправославне комисије за преговоре са англиканцима и старокатолицима.

Тај догађај запечатио је улазак последње велике аутокефалне Цркве, Србске, у екуменистички покрет. „Обраћење” Србске Цркве у екуменизам постало је могуће са „избором” патријарха-марионете Германа, након смрти неодлучног патријарха Викентија у јулу 1958.

„Претходно су елиминисани сви опоненти. Владика Василије, у то време епископ бањалучки, ухапшен је у Београду и од стране УДБ-е (југословенске тајне полиције). Запређено му је да ће бити враћен у Бања Луку и предат ‘народном суду’ због тобожње ‘контрареволуционарне делатности’, ако не подржи кандидатуру епископа Германа за патријарха. Чим је подржао његову кандидатуру, захваљујући Германовој ‘милосрдној’ интервенцији, био је ослобођен.

Оцу Макарију, игуману чувеног Дечанског манастира, дали су 200,000 динара (око 650 долара) као плату за принудни глас Герману. По повратку у манастир он је дао новац својим монасима и рекао им да се ‘осећа као Јуда’.

Многим делегатима на избору дате су посебне оловке и папир на коме је требало да гласају, како би доказали да ли су одржали обећање дато агентима тајне полиције (две изјаве сведока под заклетвом)“.

Године 1960. архимандрит Јустин Поповић, кога су

назвали „савест Србске Цркве”, писао је: „Атеистичка диктатура је већ изабрала двојицу патријараха... На тај начин она је цинично погазила света права Цркве, а такође и свете догмате”.

Управо у то доба јерарси-ревнитељи унутар Руске Заграничне Цркве почели су да се залажу за промену односа РПЦЗ према Српској патријаршији. Тако је архиепископ Аверкије Џорданвилски писао митрополиту Филарету, првојерарху РПЦЗ: „Када је у питању Србска Црква, њен патријарх Герман је послушник комунисте Тита, што признају и сами Срби, називајући га ‘црвеним патријархом’. Ово смо чули од многих свештеника и мирјана који су побегли из Србије. Како ми можемо признати и имати молитвено општење са „црвеним патријархом” који одржава најближе пријатељске односе са црвеном Москвом? Зар наш Архијерејски Сабор не може да донесе погрешне одлуке? Зар ми у Православној Цркви имамо учење о непогрешивости сваког Архијерејског Сабора?”

Ипак, став архиепископа Аверкија према Србима није био опште прихваћен у РПЦЗ. Многи јерарси и свештеници РПЦЗ дошли су из Србије где су и школовани, те су из захвалности за гостопримство које су им Срби пружили између два светска рата, сматрали да не треба да их осуђују, нити да прекину општење са њима. У којој је мери тај став био мотивисан заиста захвалношћу, а у којој једноставно страхом РПЦЗ од губитка својих последњих пријатеља у „светском Православљу” – питање је за расправу. У сваком случају, то је било противно црквеним канонима, који захтевају прекид општења да свима онима који су у општењу са јереси, као што то захтева и дух истинске хришћанске љубави. Јер истинска љубав према

Србима захтевала је да им се покаже у какав их понор води њихов екуменизам – та опомена добила би на озбиљности када би била праћена потпуним прекидом општења...

Осигуравши се постављањем свога човека за патријарха, комунисти су кренули да га употребе против свог најопаснијег противника у Цркви изван Србије – епископа Дионисија Америчко-Канадског. Године 1963. Герман и његов Синод почели су да фабрикују оптужбе против Дионисија. Из Београда је послата истражна комисија која је извела лажну истрагу и свргавање Дионисија. Затим су на његово место посветили три изразито неприкладна и пробеоградски оријентисана свештеника. Дионисије и његове присталице одбили су да признају ове акте, због чега их је патријаршија осудила као безблагодатне расколнике.

Одвојивши се на тај начин, три епархије и око 40 парохија Слободних Срба, како су они себе почели да називају, обратили су се Руској Заграничној Цркви, али били су одбијени. Затим су накратко ушли у општење најпре са двојицом украјинских епископа Пољске Православне Цркве, а потом са Александријском патријаршијом. Спасавајући се од екуменизма ове последње, кратко су нашли уточиште код грчких старокалендараца – „Хризостомоваца” архиепископа Авксентија (11/24. септембра 1981). Ипак, 1991. године обновљено је општење између Српске патријаршије и Слободних Срба (В.Мос, Летопис велике битке).

Комунисти су сада у потпуности контролисали Србску патријаршијску Цркву. Резултат је био јасан: „узмирујућа је тенденција код дела јерархије ‘Мајке Цркве’ да оставе истинско Православље и изаберу јерес. Јер након што су београдски архијереји прекинули општење са Дионисијем

и са нама, истинским србским православним хришћанима у слободном свету који смо му остали верни, они су обема ногама загазили у мутну воду најгоре од свих јереси које су икада насрнуле на Православну Цркву – јерес екуменизма”.

Архимандрит Јустин Поповић је писао о катастрофалном положају источноевропског Православља у то време: „Црква се постепено разара изнутра и споља, идеолошки и организационо; употребљавају се сва средства: позната и непозната, јавна и тајна, најпрефињенија и најгрубља... И све је то вешто растворено, али заправо реч је о најсмртоноснијем отрову, само преливеном шећером... Најосновнија и најрудиментарнија логика показује и доказује: сарадња са отвореним атеистима, заклетим непријатељима Христа и Православне Цркве Христове, потпуно је нелогична и антилогична. Оне који траже такву сарадњу, или пак већ сарађују, или – страшно је рећи! – присиљавају друге на такву сарадњу, ми питамо речима светог Апостола: јер шта има праведност са безакоњем; или какву заједницу има светлост са тамом? А какву сагласност Христос са Велијаром? (2. Кор. 6,14-15). Зар не чујете Христоносног Апостола који грми: ако вам и ми или анђео с неба проповеда Јеванђеље друкчије него што вам проповедасмо, анатема да буде! (Гал. 1,8). Или сте у лудилу атеистичке диктатуре потпуно оглувели за Божанску истину и заповест Христову: не можете служити Богу и мамону (Мт. 6,24)?”

Патријарх Герман је своју Цркву увео у Светски Савет цркава 1965, а 1968. постао је један од његових председника. У то време он се такође зближио и са католицима. Тако је 1967. римокатоличком бискупу мостарском рекао: „времена су таква да наше сестринске цркве треба да се

ослањају једна на другу, клонећи се онога што нас дели и концентришући се на оно што нам је заједничко”. Следеће године он је признао католичке бракове (Владимир Мос, Летопис велике битке, превео Младен Станковић).

Коментаришући одлуку Православних Цркава да постану „органски чланови” ССЦ, отац Јустин је писао: „Сваки истински православни хришћанин, васпитан под руководством светих Отаца, постиди се када прочита да су православни чланови Пете Свеправославне конференције у Женеви (јун 1968)... по питању учешћа православних у раду Светског Савета цркава закључили да је неопходно ‘да изјаве како Православна Црква себе сматра органским чланом ССЦ’.

Ова тврдња је апокалиптички ужасна у својој неправославности и антиправославности. Да ли је Православној Цркви – наставља о. Јустин – том Најсветијем Телу Богочовека Христа било потребно да себе понизи до тог степена да њени богословски представници – међу којима су били и србски архијереји – стану да моле за ‘органско’ учешће и чланство у Светском Савезу цркава, који ће вероватно постати ново ‘тело’ и нова ‘црква’, која ће стајати изнад свих осталих цркава, у којој ће и Православне Цркве и неправославне цркве представљати само делове? Боже, сачувај! Никада пре није било таквог издајства и напуштања наше свете вере!

Ми одбацујемо православну веру у Богочовека Христа и органске везе са Богочовеком и Његовим Најсветијим Телом: ми газимо Православну Цркву светих Апостола, Отаца и Васељенских Сабора – и хоћемо да постанемо ‘органски чланови’ јеретичког, хуманизованог и човекопоклоничког клуба који се састоји из 263 јереси, од којих свака представља духовну смрт.

Као православни хришћани, ми смо удови Христови. Хоћу ли, дакле, узети удове Христове и од њих начинити удове блуднице? (1. Кор. 6,15). Ми то чинимо нашим органским јединством са Светским Савезом цркава, који није ништа друго него препород безбожног човека, паганског идолопоклонства.

Коначно је за светоотачку Православну Цркву светог Саве - Цркву светих Апостола и Отаца, светих исповедника, мученика и новомученика - дошло време да прекине црквено и јерархијско мешање са тзв. Светским Саветом цркава и да заувек пресече свако учешће у молитвама или богослужењу, и уопште, да одбије учешће у било каквим црквеним односима, који не представљају и не изражавају јединствени и непромењиви карактер Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве – Православне Цркве – једине истинске Цркве која је икада постојала”.

Године 1971. архимандрит Јустин је прекинуо општење са Србским патријархом, док је наставио контакте са другим епископима.

Од 1967. до 1975. године отац Јован Мејендорф био је модератор комисије Светског савета цркава „Вера и устројство цркве”. У овом периоду је све приметније приближавање екуменизма мирологији и њој сродном „богословљу револуције”, што се одразило и на рад 4. Генералне скупштине Светског савета цркава, одржане 1968. у Упсали (Шведска). Генералној скупштини присуствовали су: митрополит Никодим (Ротов), Филарет Денисенко, митрополит Антониј Сурожски, архиепископ Василиј (Кривошеин), митрополит Питирим (Нечајев), будући Константинопољски Патријарх Вартоломеј, будући Патријарх Александријски Партеније, отац Ливериј Воронов, А.С. Бујевски. Чланови Централног комитета

Светског савета црква постали су: митрополит Никодим (Ротов), митрополит Антониј Сурожски, отац Ливериј Воронов, А.С. Бујевски.

Исте године католичка црква постаје чланица комисије „Вера и устројство цркве”.

1968. године, Бугарска Црква је прихватила нови календар. Према једној верзији промена је уведена на инсистирање ССЦ, који је 1956–66. „црквама“ разаслао писма на ту тему. Но, према другој верзији нови календар је введен по наредби Московске патријаршије која је желела да види како ће на промену реаговати народ у Бугарској, пре но што приступи увођењу те новине у Русији. Епископ Фотије Тријадички, данас једини старокалендарски епископ који живи у Бугарској, пише: „Неколико месеци пре увођења реформе Црквени Весник је информисао изненађени верни народ да ће реформа бити изведена ‘у складу са екуменистичким стремљењима Бугарске Православне Цркве...’ Бугарски клир, чак и епископат, били су потпуно неспремни да се супротставе календарској иновацији, док је верни народ, подозревајући нешто наопако, почео да ропће. Календарску реформу је лукаво и муњевито спровео патријарх Кирил – загрижени модерниста и ‘срдачни’ пријатељ Васељенског патријарха Атинагоре! Сви су знали да патријарх ужива наклоност комунистичких власти (за своје ‘служење’ њима, добио је титулу ‘академика’ – члана Бугарске Академије Наука!). Свима је била позната његова деспотска нарав: чинио је све што је могао да би гонио и уништио своје идеолошке противнике”.

Година 1969.

На предлог митрополита Никодима (Ротова), Руска Црква је одобрила („у извесним случајевима”) сапричешћивање

(интеркомунију) с папистима. После смрти Никодимове и оштрих критика православних представника с разних крајева света, ова одлука је поништена.

1971. Светском савету црква се прикључује „Светски савет за хришћанско образовање”.

У јануару 1971. у Адис-Абеби је одржана седница Централног комитета Светског савета црква под називом „Дијалог са људима другачијих верских убеђења”. Најзначајнији реферат прочитао је митрополит Георгиј (Ходр) на тему „Хришћанство у плуралистичком свету – Дело Духа Светога”. У свом излагању он апелује на хришћане да спознају истински духовни живот људи друге вере и на тај начин продубе своју духовност богатствима религиозне заједнице целог света, јер се, по његовим речима, светлост Христова јавља и када благодат доживи браман, будиста или муслиман који чита своје Свето писмо.

Почетком 1970-их година у Светском савету црква, међу такозваним “православним” модернистима појавила се идеја „мисионарске литургије”. Творац ове за цркву деструктивне концепције био је румунски богослов, отац Јон Бриа, члан Комисије Светског савета црква за глобално мисионарство и евангелизам.

Од 23. новембра до 10. децембра 1975. у Најробију (Кенија) одржана је пета Генерална скупштина Светског савета црква. Митрополит Никодим (Ротов) постаје један од председника Светског савета црква, а Н. Нисиотис је изабран за члана Централног комитета. Будући Константинопољски Патријарх Вартоломеј постаје члан комисије „Вера и устројство цркве”.

Година 1979.

Седница јудејско-хришћанског дијалога у Букурешту, у

Румунији. Међу учесницима, поред румунског патријарха Јустинијана, и познатих цариградских екумениста, митрополит швајцарски Дамаскин.

1978. крајем марта и почетком априла први припремни састанак Мешовите православно-римокатоличке комисије за богословски дијалог. Сапредседавајући: епископ картагински Партеније и бискуп Рамон Торела. 5. септембра, на пријему код папе Ивана Павла I, умире митрополит лењинградски Никодим (који је саслуживао с папистима, а језуиту Мигуела Аранца довео у Лењинградску духовну академију да предаје литургику (Аранцу је било допуштено да тамо обавља богослужење).

1978. године, под врло сумњивим околностима, умире тек изабрани папа Јован Павле I (Албино Луђани). Збигњев Бжежински долази на сахрану Луђанија у својству званичног изасланика америчког представника, оставши у Риму све до момента избора Карола Војтиле за новог ватиканског поглавара. Војтила, чије је право презиме вероватно било Кац, постао је слепи извршилац америчких диктата, папа који је, разрушивши словенски поредак у оквиру СССР и Југославије, довео до геноцида Словена несагледивих размера. Такође, Карол је постао папа који је изабрао савијени (сломљени) крст као симбол свог понтификата, а током посете Палестини седео је на трону са обрнутим крстом (тзв. антихристовим крстом). Укинуо је католички канон број 2335, који је забрањивао католицима, под претњом одлучења, пребивање у масонској ложи. Он је био први папа који је, 1986. године, посетио синагогу и успоставио дипломатске односе између Израела и Ватикана, позивао је на екуменизам, сусретао се са врачевима и шаманима и узимао учешће у њиховим ритуалима. Тражио је бомбардовање Срба у Босни и

Србији и објавио „рат рату“. 2001. године је посетио Украјину, створивши нови унијатски Мајдан, предуслов будућег рата против Руса. Потпуно је испразнио католичке храмове од верника.

1982. године комисија Светског савета цркава „Вера и устројство цркве“ донела је меморандум под називом „Крштење, Евхаристија и Служба“ („Документ из Лиме“). Састављањем овог меморандума руководио је Н. Нисиотис. У раду комисије учествовао је и будући митрополит Јован Пергамски. Меморандумом је предложено учење о Светим Тајнама, заједничко за свих 300 цркава и секти-чланица Светског савета цркава.

1983. године одржана је шеста Генерална скупштина Светског савета цркава у Ванкуверу. У оквиру скупштине одржана је заједничка евхаристија различитих хришћанских конфесија. Такозвана „Литургија из Лиме“ представљала је спој протестантског, католичког и православног богослужења. Њени творци су тврдили да Цркве-чланице Светског савета цркава међусобно обogaћују своју традицију, што се тумачило као „екуменско дело Светог Духа“ којим се ствара нова „екуменска традиција“. У раду шесте генералне скупштине учествовали су: архиепископ Јаковос, митрополит Питирим (Нечајев), будући Константинопољски Патријарх Вартоломеј, отац Виталиј Боровој, отац Ливериј Воронов, А.С. Бујевский, А.И. Осипов. На челу Делегације Руске Православне Цркве био је Филарет Денисенко. Антиохијски Патријарх Игњатије IV постаје један од председника Светског савета цркава. Отац Виталиј Боровој и А.С. Бујевски изабрани су за чланове ЦК. А.И. Осипов постаје члан комисије „Вера и устројство цркве“. Архијерејски сабор Руске Православне Заграничне Цркве донео је следећу одлуку:

„Онима који Цркву Христову нападају мудровањем да је она подељена на такозване гране које се разликују учењем и начином живота, и онима који тврде да Црква не постоји на видљив начин него ће настати у будућности када се све гране уједине у једно тело, и онима који не разликују истинско свештенство и тајне Цркве од јеретичких, него веле да су крштење и причешће јеретика довољни за њихово спасење, и онима који опште са горе поменутим јеретичима, или помажу или бране њихову јерес као пут сједињења одељених Хришћана: анатема!“

1985. представници Православних Цркава на конференцији у Бостону су у начелу одобрили „Документ из Лиме“. Руски патријарх Пимен је наставио да благосиља најекстремнији екуменизам. Тако је тадашњи Архиепископ смоленски Кирил (Гунђајев), шеф Одељења за спољне послове, отворено одбио да подржи иницијативу Јерусалимског патријарха - који је напустио екуменистички покрет 1989. године - а уздржао се (као и сви други јерарси “Светског Православља”) од критиковања патријарха Партенија Александријског, који је Мухамеда признао за апостола Божијег! Опет, на Седмој Генералној Асамблеји ССЦ у Канбери 1991, на којој су пагани Аборицини позвали учеснике да прођу кроз „очишћујући облак дима” сједињујући тако аборичинску и хришћанску духовност (!), он је рекао да је ССЦ „наш заједнички дом, и ми желимо да он буде колевка једне цркве”

1986. „Молитва за мир“ у Асизију одржана је на иницијативу папе Јована Павла II и била је прва међурелигијска молитва за мир у свету. На скупу је присуствовало 150 представника разних религија, међу којима и надбискуп кентерберијски Роберт Ранем, мати Тереза из Калкуте, Далај лама, јудаисти, мухамеданци,

индуисти, Сики, будисти, шинтоисти, индијански шаманисти па чак и неки сатанослужитељи разних дивљих племена Африке и америчких Индијанаца. Присутни су били и неки „православни“: цариградски архиепископ тијатирски Методије и митрополит Филарет (Денисенко), касније изазивач раскола на Украјини, представници Финске, Чехословачке, Бугарске, Руске, Грузијске и Антиохијске Православне Цркве. Заједничко мољење свих присутних религиозних група обављено је у базилици „Света Марија Ангела“ у Асизију. „Путем дијалога, ми латинци, настојимо да убедимо православне да се уједине око Фанара (Цариградске патријаршије). Када то постепено постигнемо, православни ће схватити да им је потребан Рим као центар Цркве“, поверљиво је признао један кардинал Јовану Мајендорфу 1988. године у Москви.

1990. у Сеулу је одржана Светска конференција Светског савета цркава на тему „Правда, мир и целовитост Божијег дела“, чији су учесници заузели потпуно гностички став приклањања „целовитости“ природе. У „Посланици“ конференције се, између осталог каже: На основу духовног искуства,стеченог овде, у Сеулу, обавезујемо се да ћемо чувати земљину атмосферу и подстицати културу која ће бити у складу са целовитошћу стварања.

На конференцији су учествовали отац Леонид Кишковски (представник такозване „Америчке аутокефалне цркве“), А.С. Бујевски, Отац ц В. Ганаба, М.Б. Нељубова и други. Румунски патријарх новокалендараца Теоктист сусрео се са папом Војтилом у Румунији, у мају 1990 године. Потписана је Унија 28. септембра 1990. године у граду Шамбези (Chambesy) у Швајцарској, када је остварен споразум између православних и монофизита. Све

аутокефалне Православне Цркве и све Патријаршије, осим Јерусалимске, ставиле су своје потписе испод овог документа. Овај документ је коначни производ „Теолошког дијалога“ православних и монофизита. Његов основни закључак је да - нема догматских разлика које деле православне и монофизите. Монофизити су пристали да заузму „позитиван став“ према четири последња Васељенска сабора, мада без њиховог званичног прихватања, као и према Оцима који су на њима учествовали, и да укину своје анатеме против њих; истовремено православни су пристали да скину анатеме са свих монофизитских сабора и отаца, укључујући и познате јересијархе Диоскора, Тимотеја и Севира. Тако су се обе „породице цркава“ (нови израз, непознат православној еклисиологији) сложиле да „Цркве треба да скину анатеме и осуде из прошлости које нас данас деле, како би благодаћу и силом Божијом била уклоњена последња препрека за наше пуно јединство и општење”.

Седма Генерална скупштина Светског савета цркава одржана је 1991. у Канбери. Будући Патријарх Вартоломеј био је на челу делегације „православних” екумениста и изабран је за члана Централног и Извршног комитета Светског савета цркава.

Патријарх Александријски Партеније (1920-1996) је у свом обраћању делегатима на скупштини изјавио следеће: „Радимо на остварењу очигледног јединства. То је наш свети циљ коме теже све цркве... Зато морамо наставити свој пут. Не смемо се зауставити... Православна Црква је чланица Светског савета цркава од самог почетка, што ће заувек и остати“.

Генералној скупштини су присуствовали: отац Виталиј Боровој, А.И. Осипов и Николај Лоски. Патријарх

Партеније је постао један од председника Светског савета цркава.

На скупу папских епископа из Европе (Рим, 28. 11-14. 12. 1991) представник Цариграда, Митрополит Италије Спиридон, признао је унијатима право на постојање; осим тога, марта 1992. г. у Патријаршији, на питање француског папског дописника, патријарх Вартоломеј је усмено изјавио да он безусловно признаје унијатима право на постојање; такође, у мају 1992. г. Цариградска Патријаршија је послала свог представника на украјински Унијатски Сабор, који је и речју и делом трубио о праву на постојање унијата и о њиховој потпуној црквености, и чак о истоветности унијата и православних! Четворици руских монаха Светоилинског скита на Светој Гори, који нису помињали цариградског патријарха екуменисту, дат је само сат времена да се спреме, након чега их је полиција протерала изван граница Свете Горе, а скит је био опљачкан. Очевидац, јеромонах Николај, антипросоп руског манастира Панталејмона, сведочи: „Ја сам такође приметио да на Светој Гори скоро половина насељеника не помиње патријархово име...па зашто онда нису протерали све њих са Свете Горе? Одговор егзарха је био једноставан, не могу се, веле, одједном протерати сви, пошто их има много, а постепено ће доћи ред и на њих“.

У мају 1992. г. одржан је сабор унијатских епископа у Љвову у Украјини. Први пут за четиристо година постојања Уније украјински унијати позивају епископа из Цариграда на свој сабор. Фанар нарушава чврсто јединство православних против навале унијата, и шаље у Љвов свог епископа Скопељског Всеволода, пореклом Украјинца, који управља украјинским православним

парохијама Цариградске Патријаршије у САД и Канади. Епископа Всеволода одушевљено дочекују унијатски епископи, поздрављају га „целивом мира” на литургији - на челу са Кардиналом Љубавическим, кога је садашњи Папа одредио за вишег надзорника за украјинске унијате! На овом унијатском сабору епископ Василије Лостен (САД) је дао подужу изјаву о могућности учешћа украјинских унијата у православно-папском дијалогу! Епископ Всеволод је 26. 05. 1992. г. одржао беседу у Саборној цркви св. Георгија, који су недавно пре тога унијати насилно преотели од православних!

Беседа епископа Всеволода, потпуно пориче историјску истину о украјинској Унији и о њеном насилном успостављању након издајничког унијатског Брестског сабора (1596. г.); проповеда унијатско исповедање вере; у потпуности прихвата папско становиште о Унији; не налази ништа што би православне одвајало од унијата; патетичним изразима велича унијате и њихово „мучеништво”; у потпуности признаје црквеност унијата! Карактеристично је да су говор епископа Всеволода унијати и присутни латини са одушевљењем примили као „дар”. Наиме, у то време свеопшти протест против деловања унијата ставио их је у веома тежак положај. Ова беседа завршава се следећим речима: „Вољена браћо! Први пут за четири стотине година епископ из Цариграда упућује своју реч вама, католичким јерарсима Кијевске Цркве. Сачувајте ту црквену ризницу која припада свима нама. Ваш сабор је наследник кијевских митрополита. Ваша структура пружа могућност да се васпостави наша раздељена Кијевска Црква. Зато на вама лежи огромна одговорност. Велика Цариградска Црква се увек, колико је могла, бринула о Украјинцима. Она је спремна да и сада

помогне Украјини. Особито сам срећан што сам се молио са Вама за време овог сабора...". Такве тврдње поново су демонстрирале, ако је даља демонстрација уопште била потребна, да су јерарси званичног „Светског православља” потпуно изгубили со истинског Ромејства и да су постали унијате по духу и у истини (В.Мос).

Савремени сукоб Цариграда и Москве, лепо је сажео архимандрит Никодим Богосављевић: „Ако се има у виду да су и Цариград и Москва, патријарси Вартоломеј и Кирило, истог модернистичко-екуменистичког духа и вере (није у праву Ј. Холомогеров када Москву, супротно Цариграду, проглашава центром „канонски и догматски традиционалистичке конфесије“; в.: *Цариградска патријаршија на путу да постане центар НАТО-православља*), онда би се активности Вартоломеја против РПЦ могле сматрати делом борбе за престиж на Истоку, борбе за „православног папу“, који треба да буде предводник Источне Цркве у предстојећим преговорима и унији са западном „црквом“ и папом. И Вартоломеј и Кирило су велики екуменисти и папофили, и неодлазак Руске Цркве на Крит се не може објаснити богословским неслагањем са организатором Критског лжесабора, попут Бугарске и Грузијске Цркве, већ пре политичким разлозима, јер су, подсећамо, предкритски документи прихваћени на СА Сабору РПЦ 2-3. фебруара 2016., да после тога никада од исте установе нису одбачени. Дакле, сви аналитичари одреда деловање Фанара своде на ову борбу за престиж на православном Истоку, што, међутим, представља само површину дубљег сукоба и процеса. Разлози за овај сукоб су, дакле, много старији и далекосежнији и своде се на престојавања и припреме за есхатолошку завршницу, која предстоји православљу, свим светским религијама и

читавом свету.

У објашњавању и разумевању догађаја који следе, послужиће нам паралела политичких и верских власти државе и Цркве у Русији. Као што је Цариградска патријаршија, као што смо рекли, неодвојива од активности политичког врха САД, тако и Московску патријаршију треба посматрати као продужену, духовну руку државне власти у РФ. За ове друге ово је посебно разумљиво, ако се има на уму да су и политичка и духовна власт у Русији постављени од стране бољшевика. Наиме, после уклањања Св. Патријарха Тихона и постављања Сергија (Старгородског), сви патријарси и сви епископи, према тврдњи бившег оперативца КГБ-а М. Преображенског, сарадници су КГБ-а тј. ФСБ-а, укључујући и претходног Алексеја II и садашњег Кирила, којима су позната и сарадничка, шифрирана имена: Дроздов и Михаил. Отуда је разумљиво, да се Цариградска патријаршија односи према Московској, исто онако како се САД и Запад односе према РФ. Иако руска политичка, данас већ либерална и модернистички настројена, елита воли и жели Запад, јер своје породице, некретнине и новац настањује, школује, има и држи на Западу, њих Запад не жели за активне учеснике стварања Новог светског поретка. Зашто Запад не жели Русију, руски народ и руско православље у будућем новом свету? Зато што су Русија, руска држава, народ, вера и Црква предвиђени за уништавање. Зато је предстојеће давање аутокефалије дела тела руског народа и Цркве од стране Цариградског патријарха духовни увод у физички рат против Русије“ (архим. Никодим, Шта је суштина деловања патријарха Вартоломеја против РПЦ?).

У јуну (17-24) 1993. г. одржана је Седма пленарна седница Међународне Мешовите Комисије за богословски дијалог

православних и паписта у Баламанду, у близини Триполија (на северу Либана), у православној богословској школи Св. Јована Дамаскина при свештеном патријаршијском манастиру Баламандске Мајке Божје (12. век).

На седници су учествовала 24 делегата - паписта и 13 православних, који су представљали само 9 од 15 Православних Цркава: Цариград, Александрију, Антиохију, Москву, Румунију, Кипар, Пољску, Албанију и Финску. Одсутни су били: Јерусалим, Србија, Бугарска, Грузија, Грчка и Чехословачка. Копредседавајући су били архиепископ Аустралије Стилијан (Цариградска Патријаршија) и кардинал Едуард Касиди; секретари - православни екумениста, митрополит Италије Спиридон (Цариградска Патријаршија) и паписта о. Јосиф Мај. На седници су била остварена два циља: потпуно одбацивање Православног Светоотачког учења о Цркви и прихватање папског схватања унијатских такозваних „цркава” (премда је Унија била одбачена као застарели облик и метод уједињења). Но то (одбацивање Уније) није ожалостило Рим, пошто је у Баламанду постигнуто много више - остварење давнашњег сна: пуно еклисиолошко признање латинства као „Сестринске Цркве” од стране православних; признање, од стране православних, права на постојање унијатских заједница; остаје на снази, тачније проширује се Указ „О Источним Црквама” Другог Ватиканског Концила из 1964. године, који је редиговао Аугустин Беа, сабрат Висерта Хуфта (митрополит Кипријан). Московска патријаршија и друге помесне Православне цркве потписале су у Баламанду споразум са римокатолицима, у коме су православни и католици изјавили да су сестринске цркве у пуном смислу те речи, „два плућна крила” истог организма (са монофизитима као „трећим плућним крилом”?). То

је било званично прихватање „теорије грана“. У Грчкој и на Светој Гори су се појавили протести, али их је патријарх Вартоломеј принудио да се утишају. То је био исти онај патријарх, најстарији у Православљу, који ће неколико година касније рећи: „Православни хришћанин модерниста, протестант модерниста, Јеврејин модерниста, католик модерниста: како год да се молимо, док год се држимо наше вере и сједињујемо је са нашим деловањем у свету, ми доносимо живу и увек актуелну поруку божанске мудрости модерном свету“.

1993. Светски савет цркава је у Сандијегу (Шпанија) организовао Светску конференцију комисије „Вера и устројство цркве“. Митрополит Георгиј (Ходр) је у свом говору изјавио:

Везаност хришћана за Исуса Христа као оличење истине не сме заклонити друге истине које се могу открити у осталим религиозним традицијама.

Све истине долазе из истог Божанског извора... Дијалог је наш најважнији задатак, јер у потрази за божанском истином, скривеном у различитим речима и симболима, само кроз дијалог можемо превазићи границе и приближити се другим верским традицијама... Ми клањамо се Христу који „путује“ просторима различитих религија.

На конференцији је учествовао и митрополит Јован Пергамски.

Година 1995.

Патријарх Вартоломеј I у посети монофизитском патријарху Етиопије. Заједно празнују Богојављење.

Патријарх Вартоломеј I од 27. до 30. јуна у посети Ватикану. Обећава наставак блиске сарадње православних и римокатолика.

У Москви је основан италијанско – аустријско –

руски фонд „Радио Марија”, чији је председавајући филокатолички руски свештеник Јован Свиридов. Овај фонд покреће модернистичко-екуменистички „Хришћански црквено-друштвени канал”. Римокатолички архиепископ Илија Зогбе предложио је православнима да потпишу следеће вероисповедање: „1. Верујем у све оно о чему учи истинито Православље; 2. Налазим се у општењу с епископом Рима у оној мери у којој су његово првенство признавали Свети оци првог миленијума, пре раздељења Црква”. Од православних, потписао митрополит Георгије Ходр.

Основана је Иницијатива за уједињење религије (United Religions Initiative URI), на чијем челу се нашао калифорнијски бискуп епископалаца, Виљем Свинг, познат по „венчавању” хомосексуалаца и „рукополагању” истих за „свештенике”. Организација се, иако мање позната, сматра будућношћу екуменизма, јер је подржавају сви кључни актери глобализма (међу којима су Џорџ Сорос, Михаил Горбачов, Џорџ Буш Млађи, итд.) Чланство је порасло са 55 активиста 1995. на 26.000 истих у 56 земаља у првој деценији 21. века. URI има за циљ стварање неке врсте „Уједињених нација” свих религија, у чему добија подршку многих утицајних личности из УН. Скривени циљеви ове организације су: ширење мира међу религијама, припремање глобалне синкретистичке религије, пропагирање нове, „глобалне” етике, социјални реформизам уместо служења Богу, ширење идеје да су све религије исправни путеви ка Богу, контрола раста становништва као и популаризација теософско-окултистичких идеја о „скривеном” јединству свих религија (Владимир Димитријевић, Граматика екуменизма).

1997. из Светског савета цркава су иступиле Грузијска и Бугарска Православна Црква, а Србска Православна Црква је такође хтела да иступи из ССЦ, сабор је по извештају владице Артемија одлучио, али одлука о томе ипак није спроведена.

У пролеће 1998. у Солуну (Грчка) је организовано Свеправославно саветовање на иницијативу Руске и Србске Православне Цркве. Учесници саветовања су закључили да се од оснивања Светског савета цркава раскол у погледу верског учења и моралних начела између православца и других конфесија временом повећавао уместо да се смањује. Зато су сви православни учесници екуменских скупштина позвани да се уздрже од заједничких богослужења. Међутим, у завршном документу донетом на овом саветовању и даље се инсистира на томе да је неопходно и убудуће учествовати у раду Светског савета цркава и осуђује се „деструктивни антиекуменизам”.

Јован Павле II је 2000. године истинско хришћанство изједначио са римокатолицизмом, тврдећи да „постоји само једна црква Христова, која пребива у Римокатоличкој цркви, вођена наследником светог Петра и епископима, који се налазе у општењу са њим“. У другим црквама, Христова црква не пребива него присуствује и дејствује, јер „њима недостаје потпуност општења са Римокатоличком црквом и они не прихватају учење о првоврховној власти, којом је, по вољи Божијој, овладао епископ Рима, остварујући је у читавој цркви“. Да је православље без папе „болесно“, потврдиће и папа Франциско у сусрету са Вартоломејем: „Црква је нездрава када верници, клирици и ђакони нису у јединству са њеним бискупом. Црква која није у јединству са бискупом, јесте болесна Црква. Исус је желео такво јединство свих верника са бискупом.

Исто важи и за свештенике и ђаконе. Свако треба да буде свестан да је бискуп постављен као видљива веза сваког са Црквом и Цркве са апостолима и са осталим заједницама, које су такође сједињене са бискупима и са папом у једну, јединствену цркву“. У међувремену, јачају јавне и тајне везе Румунске патријаршије и Ватикана. Сматра се да је Ватикан уступио на употребу Румунској цркви преко 600 храмова, понајвише у Италији и Шпанији. Румуни врше службу у овим католичким храмовима без иконостаса, у којима се налазе римокатоличке статуе, клупе и религиозне слике, а само архитектонско устројство цркава је неправославно и, у највећем броју случајева - модернистичко. Виша јерархија румунског новокалендарског клира је изразито екуменистички (унијатски) настројена и код дела свештенства, монаштва и код самих мирјана изазива велику саблазан својом скандалозном корупцијом и неморалом. Најупечатљивији скандал је ипак приредио 2008. године румунски новокалендарски митрополит Баната Николае Корнеану, када се јавно причестио са гркокатоличким клирицима на латинској миси у Темишвару. Причест му је дао главом и брадом – апостолски нунције монсињор Франсиско Ксавиер Лозано, што је изазвало протесте румунских светогорских монаха и самог тадашњег митрополита смоленског Кирила Гунђајева (МОСПАТ). Никоае Корнеану је био један од првих јерарха румунске патријаршије, који је признао своју припадност Секуритате, тајној комунистичкој полицији Румуније. Истовремено, овај екуменистички комуниста у мантији је био и члан Централног комитета ССЦ (Светског Савета Цркава) у периоду 1978-1981, плодни црквени писац и почасни члан румунске академије наука.

2002. година

У јануару, међурелигиозна молитва за мир у Асизију. Учествују патријарх Вартоломеј и руски митрополит Питирим (Нечајев), али и представници разних паганских религија.

У Бахреину, Цариградска патријаршија организује исламско-хришћанску конференцију, с циљем борбе против религиозног екстремизма.

Папа Иван Павао II стиже у Бањалуку, да беатификује Ханса Ивана Мерца, оснивача хрватских крижарских братстава, из којих ће се касније регрутовати многе усташе. Служи у самостану Петрићевац, из кога је био усташки фратар –кољач, Мирослав Филиповић– Мајсторовић.

Година 2004.

У јуну, основана радна група православних и римокатолика „Свети Иринеј Лионски”. Њен циљ: продубљивање православно-папистичког дијалога. Међу оснивачима групе – епископ браничевски Игњатије (Мидић).

Срели се патријарх Вартоломеј и папа Иван Павао II.

Година 2005.

У марту, заседање Мешовите комисије за дијалог православних и монофизита у Шамбезију у Швајцарској.

У септембру, Цариградска патријаршија поставља познатог екуменисту, титуларног (без пастве) митрополита пергамског Јована (Зијуласа) за сапредседавајућег комисије за православно-римокатолички дијалог.

Година 2006.

Генерална скупштина ССЦ у Порто Алегреу у Бразилу. Међу учесницима србски епископ Игњатије (Мидић) и руски Иларион (Алфејев) . Крајем новембра и почетком децембра, у посету Истамбулу стиже папа Бенедикт XVI. Папа је присуствовао на патријаршијској Литургији у

храму Св. Ђорђа у Фанару, молио се скупа с патријархом Вартоломејем и благосиљао окупљене. Патријарх Вартоломеј присуствовао понтификалној миси у папском храму Светог Духа у Истанбулу.

Година 2007.

У октобру, у италијанском граду Равени, комисија за дијалог између православних и римокатолика усвојила документ, тзв. „Равенску декларацију”, у којој се први пут ставља до знања да је нека врста примата (не само части, него и власти), у „уједињеној Цркви” могућа.

Руска делегација, због сукоба с цариградском концепцијом свеправославног јединства (као општења с „васељенским троном”) напустила је скуп. Међу потписницима „Равенске декларације” су епископи Иринеј (Буловић) и Игњатије (Мидић).

Година 2008.

Трећа међународна конференција „Коегзистенција и миротворство” у Аману (Јордан). Муслимани и хришћани Блиског Истока (међу којима и патријарх антиохијски Игњатије), потписали су заједничку изјаву, у којој тврде да верују у Једнога Бога и позивају на поштовање свих „посланика и пророка, светих књига и религиозних текстова”.

У јуну патријарх Вартоломеј у посети папи Бенедикту XVI.

Крајем септембра и почетком октобра, на Криту, православни и римокатолички делегати потписују радни документ о улози римског папе у Цркви првог миленијума, у коме се истиче да је папа имао не само част, него и извесну власт. Међу потписницима документа је и епископ Игњатије (Мидић).

У октобру, патријарх Вартоломеј се с папом моли у

Сиктинској капели у оквиру међународног сусрета за борбу против фундаментализма и верску толеранцију.

У децембру, у Атини, скуп „Дијалог између Хришћанства и ислама”, у организацији Цариградске патријаршије и Word Islamic Call Society.

Година 2009.

На Кипру, у октобру, сусрет православно-римокатоличке комисије за дијалог, завршен без резултата због великог отпора православне јавности.

У новембру, на иницијативу Цариградске патријаршије, скуп између православних и јудаистичких теолога у Атини. Тема: „Свет у кризи: морални изазови и религиозне перспективе”.

Коначно, Берлинска декларација из јула 2009. године потписана од паписта и јудаиста, засновала је принципе програмског претварања хришћанства у јудео-хришћанство, у којему се мора доћи до дубоког растакања хришћанства, у коме се оно претвара у религију без Христа Сина Божијег. Подразумева се „укидање сваког учења које признаје да су хришћани заменили Јудеје као народ, повезан Заветом с Богом, инсистирајући на заједничкој мисији Јудеја и хришћана у припреми света за Царство Божије“ (Олга Четверикова, Завера папизма против хришћанства). Постоји обимна литература о наводној припадности Карола Војтиле (Katz), Збига Бжежинског, Јержија Косинског (Lewinkopf) и Романа Поланског истом кругу – франкистичкој секти.

2009. У марту месецу исте године, архиепископ Волоколамски Иларион Алфејев је постављен за председника Одељења за спољне црквене односе (ОВЦС) Московске Патријаршије (МОСПАТ).

Година 2010.

Упркос великим протестима, папа Бенедикт XVI у јуну свечано дочекаан на Кипру од стране архиепископа Хризостома и Синода Кипарске Православне Цркве.

У септембру, у Бечу, на прослави римокатоличке фондације Pro Oriente србски патријарх Иринеј најавио је даље зближавање православних и паписта.

Крајем септембра, такође у Бечу, одржано је ново заседање комисије за дијалог православних и паписта после којег су сапредседавајући комисије, митрополит Јован (Зизјулас) и надбискуп Курт Кох дали одушевљене изјаве о скором јединству Истока и Запада, што је руски представник, архиепископ Иларион (Алфејев) одлучно порекао.

2016. У писму митрополиту Кишињевском и све Молдавије Владимиру о наступајућем Критском Сабору, митр. Серафим Пирејски је истакао следеће: „Промена календара 1924. године од стране Васељенске патријаршије и Грчке Цркве је учињена једнострано и самовољно јер није било свеправославне одлуке. Између помесних православних цркава дошло је од прекида у литургијском јединству, што је довело до раскола и подела међу верницима. Ове промене су спроведене у садејству неправославних деноминација, тајних организација и патријарха Мелетија Метаксакиса... Предстојећи сабор (на Криту) није сазван за заштиту вере од јереси, него да би признао и озаконои свејерес екуменизма... Међутим, ми смо апсолутно убеђени да свако решење у екуменистичком духу неће прихватити свештенство и верујући народ, док ће сам Сабор бити, у историји Цркве, запамћен као лажисабор“. По мишљењу низа познавалаца ове тематике, главни циљ патријарха Вартоломеја је да сву пуноту Православне Цркве приведе ка признавању власти римског понтифекса. Са друге стране, папин циљ је да „интегрише хришћанство

и јудаизам, ради примања антихриста“. То је став руске геополитичарке Олге Четверикове, доктора историјских наука, која је на округлом столу посвећеном опасностима које прете од планираног „Свеправославног сабора“, између осталог, рекла:

„Суштина екуменистичке политике Ватикана је да на нове начине постигне увођење Помесних Православних Цркава под контролу римског папе. Унија мора бити другачија, неформална“. Резултат управо такве уније са Ватиканом било је злогласно „скидање анатема“: „Патријарх не само да је прогласио Римокатоличку ‘цркву’ за сестринску, већ је папу унео у диптих Константинопољске патријаршије. На тај начин папа је постао ‘први епископ хришћанства’, а патријарх – ‘други иза свог брата’. Ова декларација о узајамном праштању показала се далеко ефикаснијим средством уједињења него формална унија, јер искључује неопходност превазилажења богословских разлика. Овај чисто језуитски метод постао је образац за увођење других Помесних Цркава у крило римокатолицизма.“ „Унију ће закључити управо на такав начин: неће бити објављене никакве формалне декларације о признавању улоге папе нити одредбе везане с променом вере. Та питања просто неће бити ни покретана“, – упозорила је тада Олга Четверикова.

2016. Од 16. до 27. јуна ове године на Православној академији на острву Крит у Грчкој, одржан је планирани Велики и свети сабор Православне цркве, али без учешћа четири помесне аутокефалне цркве. На Сабору су присуствовали представници медија и гости из хетеродоксних верских група (римокатоличке, англиканске, итд.). Критским сабором исказана су озбиљна одступања од праве вере и званично признавање екуменизма као

догме, говорило о учешћу православне цркве у телу под називом „Светски савет цркава“, који „промовише јединство хришћана у свету“. „Православна Црква осуђује сваки покушај да се разбије јединство Цркве, учињен од стране појединаца или група под изговором очувања и заштите наводно истинског Православља“, закључак је Сабора. Сама идеја о сазивању Великог Сабора, као и богословље наведених богослова, стављени су у службу остваривања три њена циља: 1. екуменистичке „обнове јединства“ међу „Црквама“, 2. стављање читаве дијаспоре и мисије под њену јурисдикцију, на штету, пре свега, резултата мисије Руске Православне Цркве и 3. остваривање њених неопапистичко-васељенских амбиција, да њеном неканонском самоназвању „васељенска“ обезбеди васељенско простирање и власт, заснивајући га на непредањском, пристрасном и антисаборском тумачењу канона Васељенских Сабора (архим. Никодим Богосављевић). Што се тиче данашње напете ситуације у „светском православљу“ (унијатству), све је одавно рекао прозорљиви Свети Ава, и мишљење оца Јустина о стању у коме се данас налазе Московска и Константинопољска патријаршија илуструју следећи, изузетно актуелни, ставови из његове „Молебне представке поводом сазива ‘Великог сабора Православне Цркве’“. Овај документ отац Јустин је упутио Светом Синоду 7. маја 1977. године, за Архијерејски Сабор СПЦ: „...Кога управо ‘репрезентују’, и коју Цркву и народ Божији у овом моменту представљају и једни и други (Моковска и Цариградска патријаршија)?“ – пита отац Јустин и наставља: „Цариградска јерархија... кога представља и кога ће представљати на будућем Сабору?... У последње време Цариградска патријаршија је произвела огроман

број епископа и митополита, све углавном титуларних и фиктивних. Ваљда се врши припрема да се на будућем ‘Васељенском сабору’ бројношћу титула обезбеди већина гласова за неопапистичке амбиције Цариградске патријаршије... С друге стране, садашње делегације Московске патријаршије да ли заиста представљају свету и мученичку велику Руску Цркву и њене, само Богу познате, милионе мученика и исповедника? Према ономе што те ‘делегације’ изјављују и заступају кад год изађу пред свет, оне нису носиоци и изражаваоци истинског духа и става Руске Православне Цркве...” Отац Јустин је сматрао да се представници Цариградске и Московске патријаршије „битно не разликују у проблематици и темама које постављају као предмет рада будућег Сабора”. „Вечна саборност Православне Цркве и свих њених Васељенских Сабора – пише он – састоји се у свеобухватној личности Богочовека Господа Христа. Из те централне, свеобухватне, православно-саборне теме и стварности... и данас треба иступати пред земљом и небом, а не са схоластичко-протестантских хуманистичких (позиција), са којих иступају Цариградски или Московски црквени ‘делегати’ и ‘делегације’, који се у овом горком и критичном историјском моменту појављују као ‘вођи и представници’ Православне Цркве у свету” (Седам стубова Премудрости, Београд, 1998, стр. 302-304). Римског папу о. Јустин је без устезања називао јеретиком, а римокатоличку цркву – „латинском јереси” (види нпр: Сабрана дела, 1, 451)...

Садашњи папа Франсиско, стари посетилац синагога Буенос Аиреса, свакако учествује (преко Валтера Каспера) и подстиче овај пропали „православни сабор“ на Криту (по узору на Други ватикански концил), соколећи „источног папу” Вартоломеја (нераздвојног са Цозефом Бајденом,

покровитељем геј бракова и абортуса), наравно уз значајно финансијско покриће западних тајних служби и грчког масонства. Циљ је свега – уништење Православља путем радикалне модернизације литургије, догмата, обреда, постова и то кршењем и гажењем свих канона. Чак папин главни играч унутар Васељенске патријаршије (са седиштем у НАТО држави), Јован (Цон) Зизјулас покушава да протури у завршни документ и толеранцију према геј ”различитости”! По опробаном језуитском рецепту, сада се одлуке овог пропалог сабора намећу и просто утерују у главе православног свештенства, под претњом рашчињења (С.Новаковић, Обама Римски).

Нимало случајно, свети ава Јустин Нови, као и велики епископ Виталије Устинов (првојерарх Руске Заграничне Цркве), снажно су подвлачили важност светих врлина и моралног наука у православљу, посебно морални садржај догми као „оно што обузима, интересује, оживљава и потреса душу у једнакој мери богослова мирјанина који верује, научника и простог човека из народа. Без тог моралног лика сваке догме сва богословска наука губи тло испод себе и уподобљава се једној од светских дисциплина, можда и најмање интересатном, јер хемија и физика имају посла са конкретним стварима, опипљивим. У духовној реалности, не види се за себе лично никаква опипљивост догмата без моралне стране, што не виде наши семинаристи. Као резултат таквих предавања, најважније богословске науке, могли су из богословија изаћи људи као што су Стаљин, Микојан и, према великој вероватноћи, не мали број чекиста. Убоги наставник догматског богословља и не слутећи – за будућност припрема страшног изрода“ (првојерарх. Виталије Јустинов, Екуменизам, стр. 16). Пишући о Стаљиновој младости, Рој Медведев каже

да „у црквеној школи, а поготово на богословији, владали су мрачни услови, свакодневне контроле и узајамна потказивања. Овде су владали строг режим и готово војничка дисциплина. Није чудно што су богословије у Русији одгајале не само верне слуге режима и цркве, него и револуционаре. Лично Стаљин је, 1931. године, у разговору са немачким писцем Емилом Лудвигом, рекао: „Ја не могу тврдити да сам већ са шест година жудео за социјализмом. Нити чак са десет или дванаест година. У револуционарни покрет сам ступио као петнаестогодишњак, када сам се повезао са илегалним групама руских марксиста, који су тада боравили у Закавказју...Из протеста против ругалачког режима и језуитских метода, који су постојали на богословији, био сам спреман да постанем и заиста сам постао револуционар, присталица марксизма...“ (Рој Медведев, За суд историје, стр. 23). Тифлиска богословија дала је Русији не само Стаљина него и знамените револуционаре као што су Миха Цхакаја, Ној Жорданија, Ладос Кецохели, С.В.Џибаладзе, Н.С.Чхеидзе, Филип Махарадзе и неки други. Стаљинова ћерка Светлана Алилујева је сведочила: „Убеђена сам да је црквена школа, у којој је провео више од десет година укупно, имала огроман значај за очев карактер током читавог живота, јер му је ојачала и учврстила урођене особине. Он никад није имао религиозно осећање...Уместо духовног искуства, он је у себи развијао нешто сасвим друго: блиско познанство са лицемерјем, неискреношћу, дволичношћу, тако карактеристичним за велики део свештенства које верује само споља, односно у ствари не верује уопште... Из свог богословског искуства он је закључио да су људи нетрпељиви, груби, да обмањују своју „паству“ и тиме је држе у рукама, да сплеткаре, лажу и, најзад, да имају

многобројне слабости и врло мало врлина“. Дошло је време да се овај наказни псеудорелигиозни дух постпетровске Русије, злосмрадије европске цивилизације, дух јеретички, грешан, антихришћански и сатански, бесповратно протера из руског и православног народног живота (Николај Трубецкој).

Присећајући се надахнутих беседа о догми Свете Тројице митрополита Антонија Храповицког, један од слушаалаца је ускликнуо: „Владико, после Вашег објашњења догме ја бих најрађе заплакао!“. И многи су заиста заплакали. А сувопарни и јеретички екуменизам је најчистији вид неморалног лицемерја, јер је потпуно равнодушан према Истини. А такав је човек био лажљиви и подмукли цркворушитељ са Крита- Мелетије Метаксакис...

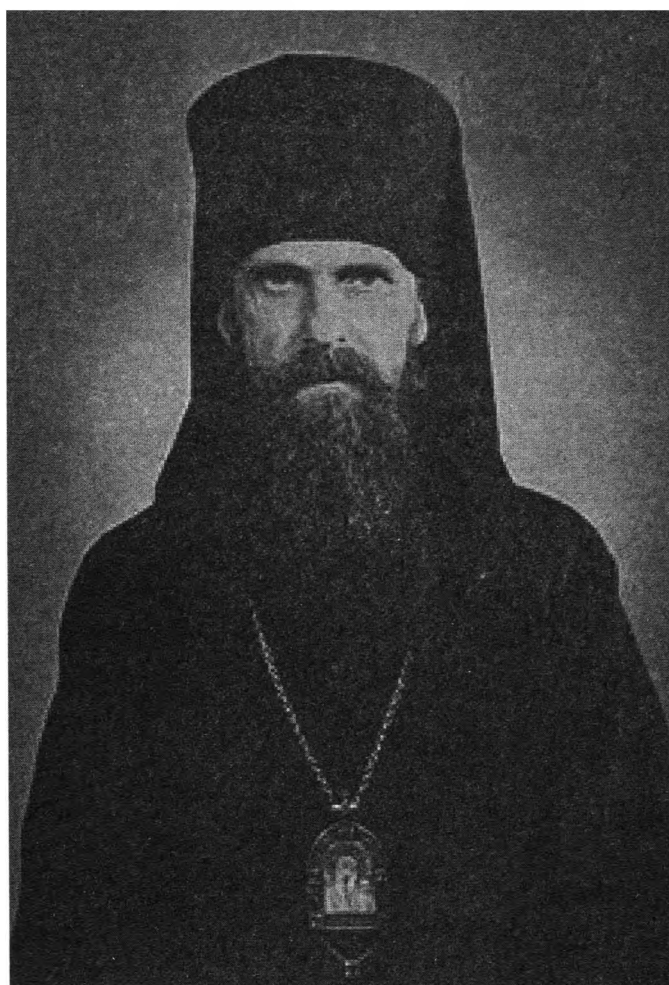
Његова тамна сенка се надвила над овом бедном, критском репризом „Свеправославног сабора“ из 1923. године...

Али, „тешка је рука Немањића Саве“ (владика Николај)!

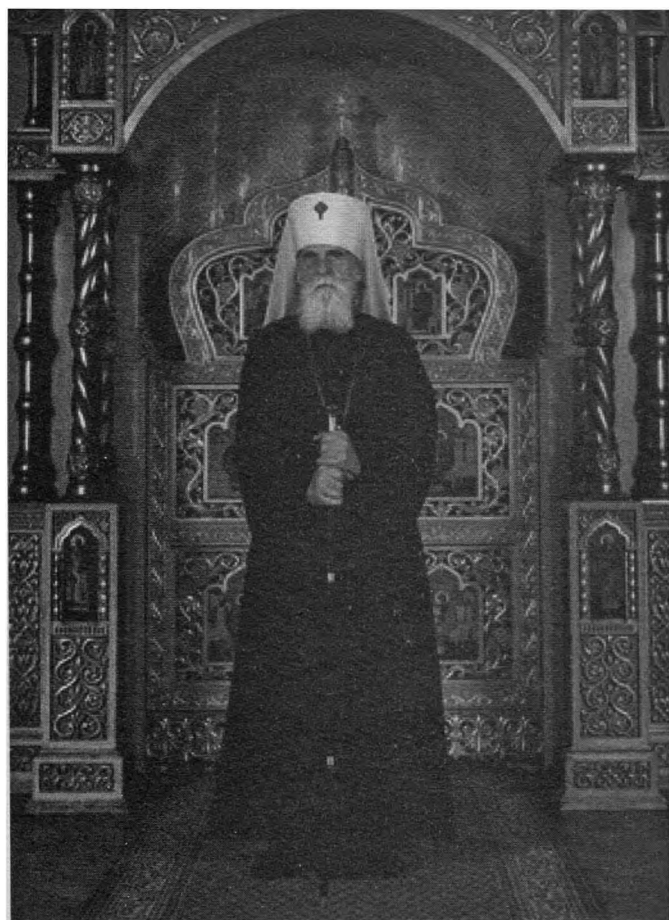
Срђан Новаковић

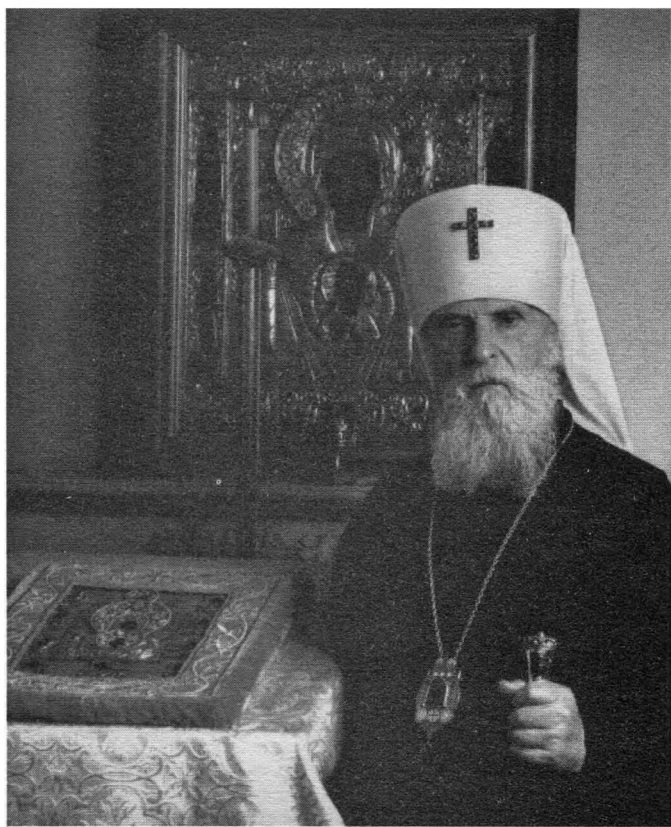
Садржај

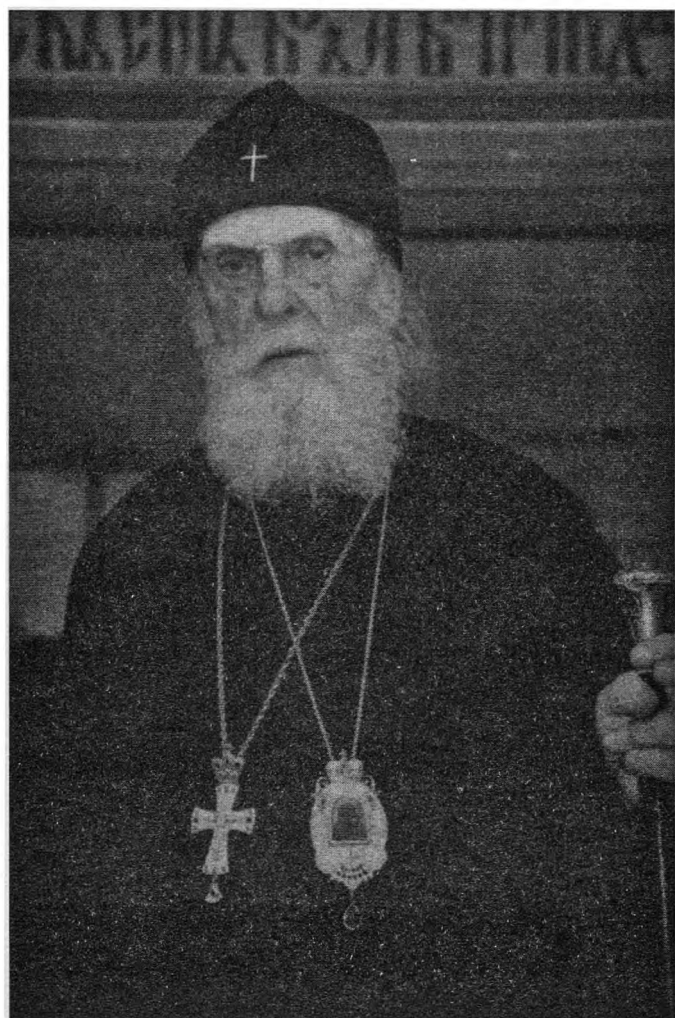
I ЕКУМЕНИЗАМ.....	1
1. Култ тела.....	1
2. Светски савет цркви.....	2
3. Улога масона у екуменском покрету.....	5
4. К. Барт: „Библија – музејски експонат?“.....	8
5. Православље и екуменизам.....	11
6. Екуменизам нема граница.....	14
II ЗАКЉУЧАК И РЕЗОЛУЦИЈА.....	16
1. Свети Оци и екуменизам.....	18
2. Резолуција.....	19
III КРАТКА ХРОНОЛОГИЈА ОТПАДНИШТВА.....	24

ЕКУМЕНИЗАМ

Архиепископ Виталије

Наслов оригинала
Архиепископ Виталиј
Зкуменизмъ, Монреаль, 1989.
Ауторско издање
Тираж
100 примерака
Младенци, 2018.
штампа
МАРГО АРТ
превод
Лариса Богдановић Крутикова
аутор
Срђан Новаковић

CIP - Каталогизација у публикацији - Народна библиотека Србије, Београд

27-675

271.2

УСТИНОВ, Виталиј, 1910-2006

Екуменизам / архиепископ Виталије (Устинов) ; [превод Лариса Богдановић Крутикова]. Кратка хронологија отпадништва / Срђан Новаковић. - Београд : С. Новаковић, 2018 (Београд : Марго арт). - 80 стр. : илустр. ; 20 cm

Превод дела: Зкуменизмъ / архиепископ Виталиј. - Тираж 100.

ISBN 978-86-900672-0-6

а) Екуменизам б) Православље
COBISS.SR-ID 269173260

